gameover

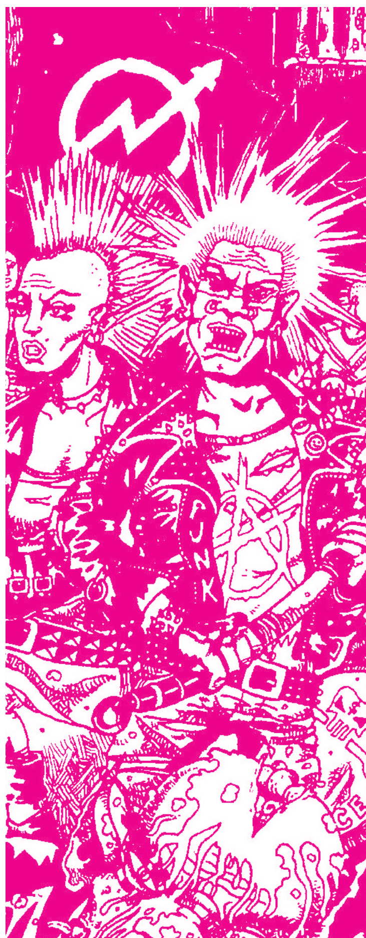
ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ #8 ΦΛΕΒΑΡΗΣ 2013 - 1,5 ευρώ

:περιεχόμενα

διόρθωση για τεύχος #7:
επειδή είμαστε ανυπόμονοι τύποι, έγινε λάθος στην αρίθμηση του προηγούμενου τεύχους. Το #8 λοιπόν, είναι αυτό που κρατάτε τώρα στα χέρια σας, ενώ το προηγούμενο ήταν το #7.

άποψη της Βίλας από το 1991

*Το game over στηρίζει τη λέσχη κατασκόπων 21ου αιώνα

Το περιοδικό game over εκδίδεται από την ομώνυμη συνέλευση κάθε δύο μήνες. Η συνέλευση game over συγκροτείται από φοιτητικά και εξωφοιτητικά στοιχεία.
Έχει αντικείμενο την κρίση και την αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης συνολικά.
Δεν έχουμε, ούτε θέλουμε να έχουμε σχέση με κόμματα, φοιτητικές παρατάξεις, μήντια, διανοούμενους, ερευνητικά προγράμματα, και οποιοδήποτε άλλο θεσμό.
Ηλεκτρονική αλληλογραφία: gameover_2010@hotmail.com
Ηλεκτρονική διεύθυνση: www.gameoversite.gr

Editorial

στο μεταξύ είχε καλοκαιριάσει και ετοιμαζόμασταν να φύγουμε παρέα για διακοπές πηγαίναμε στο νότο στη θάλασσα με τα αμάξια θα σταματούσαμε τυχαία στα μέρη θα μέναμε εκεί όσο θέλαμε και ύστερα θα φεύγαμε πάλι για άλλα μέρη γνωρίσαμε κι άλλον κόσμο σαν κι εμάς άλλους **συντρόφους** που έκαναν τα ίδια που μιλούσαν κι εκείνοι για το **κίνημα** κανείς δεν ξεκινούσε μόνος του **κανείς δεν ήταν πια μόνος του** ακόμη και τα ζευγάρια δεν ήταν πια μόνα τους ήταν πλέον φυσιολογικό να πηγαίνουμε όλοι μαζί σαν καραβάνι ακόμα και τις Κυριακές για να πάμε στην εξοχή και κάθε βράδυ βλεπόμασταν όλοι μαζί στα γραφεία μας οι περισσότεροι έρχονταν μετά το φαί και όταν φτάναμε μπροστά στα γραφεία αντικρίζαμε πάντα την ίδια σκηνή μια μεγάλη δέσμη φωτός να διασχίζει το δρόμο τα αμάξια οι μοτοσυκλέτες τα μηχανάκια των συντρόφων που καταλάμβαναν όλο το δρόμο ο κόσμος παρέες μέχρι πέρα στα παγκάκια

ένα συνεχές πηγαινέλα μια μεγάλη **ζωντάνια** ο θόρυβος από τα αμάξια που ξεκινούν και που φρενάρουν η μουσική από τα στερεοφωνικά των αυτοκινήτων που έχουν παρκάρει εκεί μπροστά και η μουσική που βγαίνει από το εσωτερικό των γραφείων τα γρατσουνίσματα από τις κιθάρες οι γλυκοί ήχοι από τα φλάουτα τα **σφυρίγματα** από τις φλογέρες τα μπόνγκος χτυπούν ρυθμικά κάθε βράδυ βλέπουμε καινούργια πρόσωπα κάθε βράδυ έχει καινούργια πράγματα να δούμε να ακούσουμε να κάνουμε να χαιρετίσεις τους πάντες να περιπλανηθείς στα δωμάτια να διαβάσεις τις **εφημερίδες τοίχου** και τις φρεσκοτυπωμένες **προκηρύξεις** να ανταλλάξεις πληροφορίες ειδήσεις σχόλια να οργανώσεις συσκέψεις τη γενική συνέλευση τις **αφισοκολλήσεις** που πρέπει να κάνουμε όλοι μαζί οι συζητήσεις οι καυγάδες οι αμήχανοι και ντροπαλοί νεοφερμένοι η σιγουριά των παλιών συντρόφων ο τρελός ή ο αλκοολικός που μπουκάρει μέσα

γύρω από τα γραφεία μας βρίσκονται συνεχώς στους δρόμους παρέες συντρόφων το βράδυ είναι γεμάτο ζωή ζωντάνια και θόρυβο με το **σαματά** που κάνουμε με τις φωνές τα τραγούδια τη μουσική και γεμάτο από τα χρώματα από τα μπουφάν τις εσάρπες τα φουστάνια τα καπέλα οι τοίχοι είναι όλοι ένα **γκράφιτι** που δεν σταματά με σχέδια και φράσεις που ανακατεύονται αλληλοκαλύπτονται πάνω σε όλους τους τοίχους **ενάντια στα αφεντικά** ενάντια στην παράνομη εργασία ενάντια σε κάθε εργασία ενάντια στο γκέτο **ενάντια στην εκκλησία** ενάντια στο δήμαρχο ενάντια στο συνδικάτο ενάντια στα κόμματα ενάντια στο δημοτικό συμβούλιο **ενάντια στους αρσενικούς** ενάντια στην πρωίνη **ενάντια στους φασίστες** ενάντια στους μπάτσους ενάντια στους δικαστές ενάντια στο κράτος **ενάντια στην αθλιότητα** ενάντια στην καταστολή ενάντια στη φυλακή **ενάντια στην οικογένεια** ενάντια στο σχολείο ενάντια στη λιτότητα **ενάντια στην ανία**

«Οι Αόρατοι» Νάννι Μπαλεστρίνι

ΚΙ ΑΦΟΎ ΤΗ ΣΤΗΡΊΖΟΥΜΕ (ΚΑΙ ΜΑΣ ΣΤΗΡΊΖΕΙ) ΑΣ ΠΟΎΜΕ 2 ΛΌΓΙΑ

Το εγχείρημα της «Λέσχης Κατασκόπων του 21ου Αιώνα» ξεκίνησε τον Απρίλιο του 1999, από δύο συντρόφους. Σταδιακά προστέθηκαν κι άλλοι / άλλες, ενόσω τα περιεχόμενα διευρύνονταν. Απ' την (αρχική) ηλεκτρονική συστηματική (καθημερινή) καταλογογράφηση των περιεχομένων (άρθρων, ρεπορτάζ, ειδήσεων) των καθεστωτικών εφημερίδων, στη δημιουργία βιβλιοθήκης δανειστικής• στην ηλεκτρονική αρχειοθέτηση του κινηματικού υλικού (προκηρύξεις, έντυπα, έντυπα δρόμου, αφίσες)• στις εκδόσεις• στη δημιουργία αρχείου οπτικού υλικού• στη δημιουργία info-cafe• στη διεξαγωγή «αντιμαθημάτων»...

Στα τέλη του 2003 (δηλαδή 4,5 χρόνια μετά την έναρξη του εγχειρήματος) η τότε ομάδα της Λέσχης, με την βοήθεια μερικών δεκάδων συντρόφων, προχώρησε στην κατάληψη ενός διόροφου νεοκλασσικού, ιδιοκτησίας του οργανισμού σχολικών κτιρίων, γνωστού με το ονομασία «οικία Σβώλου». Πράγματι, το συγκεκριμένο κτίριο (στο οποίο είχε γίνει στεγαστική κατάληψη στις αρχές της δεκαετίας του '90 και αργότερα εγκαταλείφθηκε) ήταν το σπίτι του αριστερού κορυφαίου συνταγματολόγου (που είχε διατελέσει πρόεδρος στην «κυβέρνηση του βουνού» στη διάρκεια της εθνικής αντίστασης) Αλέξανδρου Σβώλου. Από καθαρή ιστορική σύμπτωση θα έλεγε κανείς ότι δύσκολα θα βρισκόταν συλλογικό αντιθεσμικό εγχείρημα που να ταιριάζει περισσότερο στην αγωνιστική διαδρομή, στη διάρκεια της δεκαετίας του 1940, ενός τέτοιου (πρώην) ιδιοκτήτη ακινήτου.

Ωστόσο η σχέση της Λέσχης με την πρακτική της κατάληψης και της αξιοποίησης ενός εγκαταλειμένου σπιτιού, δεν είναι απ' τις συνηθισμένες – χωρίς αυτό να υποτιμάει καμία κατάληψη. Απόδειξη ότι αρκετοί, φίλοι ή χρήστες της Λέσχης, όταν είχαν μάθει την απόφαση της συνέλευσής της (για επικείμενη κατάληψη και στέγαση σ' αυτήν του υλικού της) είχαν διατυπώσει αντιρρήσεις ή/και ανησυχία για το κατά πόσον ένα τέτοιο, μοναδικό στη συγκέντρωσή του, υλικό θα ήταν σωστό να εγκατασταθεί σε χώρο που πάντα θα κινδυνεύει από βίαιη καταστολή. Σε κάθε περίπτωση το εγχείρημα της Λέσχης πρώτα άρχισε να ωριμάζει σαν τέτοιο (σαν συγκέντρωση / οργάνωση υλικού και δραστηριοτήτων, σαν καταστατικές αρχές λειτουργίας, σαν κατευθύνσεις) και ύστερα αναζήτησε στέγη. Δεν προηγήθηκε η κατάληψη και ύστερα η αναζήτηση των περιεχομένων της• τα περιεχόμενα ήταν διαμορφωμένα από πριν. Και η επιλογή της κατάληψης (ενός κτιρίου που πολύ δύσκολα θα μπορούσε να αξιοποιηθεί απ' τον ιδιοκτήτη του οσκ, λόγω της θέσης του στην πόλη και λόγω του μικρού μεγέθους του) προέκυψε εν μέρει σαν κινηματική επιλογή, και εν μέρει σαν πρακτική ανάγκη: ακόμα κι αν η ενοικίαση ενός χώρου μπορούσε να θεωρηθεί πιο ορθολογική (για το δεδομένο είδος δραστηριοτήτων) δεν υπήρχαν τα ανάλογα χρήματα• και σε κάθε περίπτωση το νοίκι θα στερούσε κρίσιμους πόρους απ' το ίδιο το εγχείρημα.

Όσοι / όσες δεν έχουν γνωρίσει την Λέσχη από μέσα θα ήταν πολύ δύσκολο να καταλάβουν τι έχει πετύχει (και, κυρίως, με πόσο ατομικό και συλλογικό κόπο) ως σήμερα. Θα μπορούσε να αραδιάσουμε αριθμούς, αλλά από ένα σημείο και μετά ούτε αυτοί μπορούν να δείξουν το μέγεθος του εγχειρήματος. Τι σημαίνει, για παράδειγμα, δανειστική βιβλιοθήκη 4.600 τίτλων, πολιτικών και θεωρητικών βιβλίων, που είναι ηλεκτρονικά καταλογογραφημένη με λεπτομέρειες για κάθε τίτλο; Ύστερα από σχεδόν 14 χρόνια συνεχούς λειτουργίας, και παρά τις προσβολές και τις επιθέσεις που το εγχείρημα δέχτηκε τόσο «απ' έξω» όσο και «από μέσα», η Λέσχη έμαθε καλά όλη την γκάμα των κινδύνων που απειλούν επιλογές που ξεπερνούν κατά πολύ τα συνηθισμένα. Η ίδια η αντοχή της Λέσχης στο χρόνο, χωρίς να υποχωρήσει ούτε χιλιοστό απ' τις καταστατικές της αρχές, είναι ένα επίτευγμα ίσως ακόμα μεγαλύτερο απ' τον τεράστιο όγκο υλικού που έχει συγκεντρώσει (και συνεχίζει να συγκεντρώνει) και διαχειρίζεται προς την εξυπηρέτηση αποκλειστικά κινηματικών σκοπών.

Στις αρχές της χρονιάς η Λέσχη δέχτηκε το δικό της μερίδιο αστυνομικής επίθεσης, μέσα στο γενικότερο σχέδιο καταστολής των καταλήψεων. Η συνέλευση της Λέσχης πρόλαβε στο παρά 1 την μήνυση / έξωση του ιδιοκτήτη, που στηριζόταν φυσικά στην παραπληροφόρηση της Κατεχάκη, και την απέτρεψε. Αλλά όταν, στη συνέχεια, επιχειρήθηκε η (για παν ενδεχόμενο και για λόγους προστασίας του) προσωρινή μεταφορά του αρχείου, η άγρυπνη αστυνομία δεν παρέλειψε να δείξει εκείνο που είχε στο μυαλό της. Έγινε (μεσημέρι της Κυριακής 20/1/13) προσαγωγή 42 συντρόφων και συντροφισσών, και «έλεγχος» των χαρτοκιβωτίων με τα αρχεία, όπως ήταν φορτωμένα σε φορτηγό. Ευτυχώς, δεν έγινε κάποια καταστροφή υλικού.

Η συνέλευση της Λέσχης είχε, έχει και θα έχει σαν πρώτιστο καθήκον της την διαφύλαξη των περιεχομένων και των λειτουργιών του εγχειρήματος. Είναι χρέος προς τον εαυτό της, είναι χρέος προς εκείνους και εκείνες που ως τώρα εμπιστεύτηκαν στη Λέσχη προσωπικά τους αρχεία και έγιναν δωρητές υλικού, είναι επίσης χρέος προς το κίνημα και προς το μέλλον του. Κι εκείνο που ήταν πάντα η βάση της υποστήριξης προς την Λέσχη, για όποιον / όποιαν καταλάβαινε, το ίδιο συνεχίζει να είναι, ακόμα εντονότερα σ' αυτούς τους ζόρικους καιρούς. Η Λέσχη διεκδικεί την χρήση του κτιρίου, και το κάνει με όρους περιεχομένων, κοινωνικής χρήσης, και αντιεμπορευματικής συλλογικής αυτοαξιοποίησης - διεκδικεί την χρήση του με την υποστήριξη συντρόφων και φίλων του εγχειρήματος.

Αν τα παλιά media είναι οι θεατές που έχουν την ανάγκη και την επιθυμία να μεσολαβηθούν, τα νέα μήντια και πιο συγκεκριμένα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης είναι ένα βήμα μπροστά απο αυτό, αφού ο θεατής είναι αυτός που δημιουργεί τα περιεχόμενα με τα οποία μεσολαβείται, κάνοντας κτήμα του αυτόν τον νέο τρόπο μεσολάβησης και κάνοντας τον εαυτό του μέρος της προπαγάνδας-διαφήμισης.

Αν τα παλιά μήντια είχαν σαν εργαλείο τους την διαφήμιση και τις επωνυμίες, τα νέα μήντια είναι οι ίδιες οι επωνυμίες, και με τον ίδιο τρόπο που μπορούμε να τις συναντήσουμε σε μάρκες μεγάλων εταιρειών τις ξανασυναντάμε ονομασμένες ως προφίλ και είναι για όλους.

Τα νέα μηντια καταφέρνοντας να μεσολαβήσουν όλο και περισσότερες πτυχές τις πραγματικής ζωής και να τις ξαναπροσδιορίσουν με τους δικούς τους όρους, καταφέρνουν να μεσολαβήσουν τον θάνατο των άλλων σαν αναπαράσταση αλλά και ταυτόχρονα την επιτυχία-νίκη μέσω των προφίλ των νικητών και να δώσουν την ικανοποίηση του θανάτου και της νίκης όπως αυτή βιώνεται σ ένα βίντεογκέιμ.

Το κείμενο αυτό αναφέρεται στην τελευταία επιδρομή του ισραηλινού στρατού στην γάζα. Στη γάζα που για άλλη μια φορά λειτουργεί σαν πειραματόζωο πολέμου και που για άλλη μια φορά, εκεί που τα προφίλ των δυτικών βλέπουν των θάνατο των άλλων σαν hype, εμείς βλέπουμε γυναίκες και άντρες που ζούν και πολεμούν στη παλαιστίνη. Που πολεμούν και ζούν και για όλους εμάς.

devastation in meatspace

Ο πύραυλος που μόλις πέρασε από πάνω σας έχει υποστεί επεξεργασία μέσω ενός φίλτρου στο Instagram, μόλις λίγες ώρες πριν. Καθώς τον βλέπετε να χάνεται πίσω από την πολυκατοικία που βρίσκεται στην απέναντι πλευρά, ένας νεαρός κληρωτός φαντάρος προετοιμάζει τα αμοντάριστα πλάνα αυτού για να συμπιεστούν και να ανέβουν στο YouTube μέσα στην επόμενη ώρα. Μέχρι απόψε το βράδυ, αυτή η έκρηξη, η οποία απλά ταρακούνησε την γειτονιά σας, σε μία από τις πιο πυκνοκατοικημένες περιοχές του πλανήτη, θα πάρει πάνω από οχτώ χιλιάδες likes στο Facebook. Καλωσήλθατε στην πόλη της Γάζας.

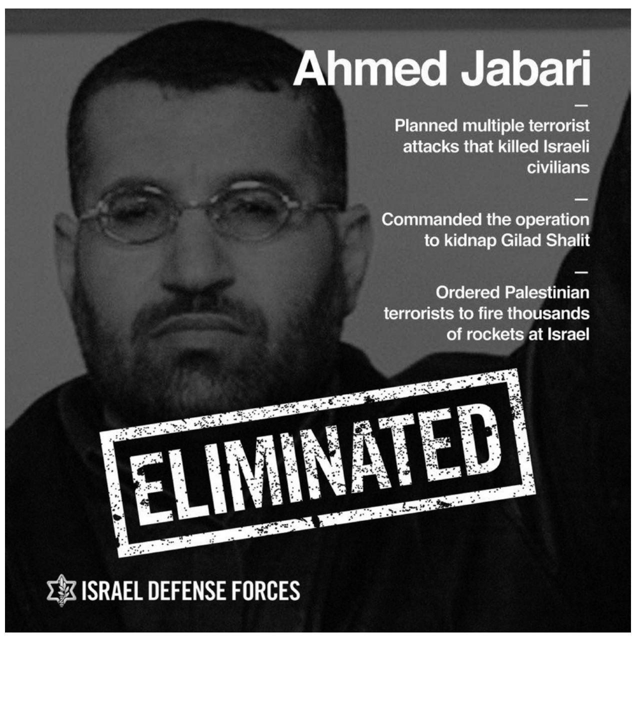
Η μεσολαβημένη αισθητική του πολέμου πατούσε πάντοτε σε μια λεπτή γραμμή ανάμεσα στο τετριμμένο και στο ηρωικό, χρησιμοποιούμενη πάντα για να δικαιολογήσει, σωστά ή λάθος, τη σφαγή νέων και γέρων, ενώ πάντα αποτυγχάνει να μεταφέρει πραγματικά αυτή την σοβαρή και φευγαλέα στιγμή, κατά την οποία ένα κράτος επιλέγει να βάλει τέλος σε μια ανθρώπινη ζωή, ξανά και ξανά και ξανά, χιλιάδες φορές. Αλλά όπως ο πόλεμος είναι ο οδηγός της τεχνολογικής ανάπτυξης, πολλά χρόνια τώρα, παραμένει επίσης και το εργαστήριο στο οποίο δοκιμάζεται πραγματικά η τεχνολογική παραγωγή εικόνων, δηλαδή η ικανότητα του ενός ή του άλλου κράτους να σπρώξει την αντιπροσώπευση στα όριά της και να σας κάνει να νιώθετε ασφαλείς, χαρούμενοι, ικανοποιημένοι για την σάρκα η οποία ξεσκίζεται για χάρη σας. Η προπαγάνδα στοχεύει στο να συγκροτήσει μια κοινότητα, η οποία έχει την δυνατότητα να προστατεύσει, να αποκλείσει και, ως εκ τούτου, είναι άξια θυσίας.

Η τωρινή επίθεση στη Γάζα είναι ίσως μια πρώτη δοκιμή όσον αφορά την ικανότητα των μέσων κοινωνικής δικτύωσης να κατανοήσουν και να μεσολαβήσουν τον πόλεμο στο εσωτερικό ή στα σύνορα μιας δυτικής κοινωνίας. Εδώ βλέπουμε μια νέα αισθητική. Ένα υβρίδιο που περιλαμβάνει τεχνολογία του διαδικτύου, θεωρία των κοινωνικών μέσων δικτύωσης και ένα καθεστώς της εικόνας που βασίζεται σε σταθερές, παγιωμένες, συντηρητικές διαφημιστικές τεχνικές. Φανταστήκαμε έναν μελλοντικό πόλεμο (ο οποίος είναι σύγχρονος) να διαδραματίζεται κατά μήκος των γραμμών της υπερδραστήριας νεαρής μας φαντασίας, αλλά ίσως θα έπρεπε να είχαμε προβλέψει ότι ο Πόλεμος v2.0 θα έμοιαζε λιγότερο με μια εκδοχή του Star Trek και περισσότερο με τα πρώιμα σχέδια μιας διαφημιστικής εκστρατείας παπουτσιών ή τις εκπτωτικές κάρτες καφετεριών για τους καλούς πελάτες.

Δεν θα έπρεπε να είναι και καμιά φοβερή έκπληξη το γεγονός ότι ο στρατός του Ισραήλ αναγκάζεται να χρησιμοποιήσει τη στρατηγική των νέων μέσων κοινωνικής δικτύωσης ταυτόχρονα σαν όπλο και σαν αναπαράσταση του πολέμου. Η ιστορία του ισραηλινού στρατού στα Κατεχόμενα Παλαιστινιακά Εδάφη πάντα είχε να κάνει με την καινοτομία, την μετατόπιση των τοπολογιών της σύγκρουσης. Για πολλά χρόνια, οι ισραηλινοί εκπαιδεύουν τις τάξεις των αξιωματικών τους στην ηπειρωτική φιλοσοφία, γενόμενοι έτσι πρωτοπόροι σ' αυτό που κατ ευφημισμόν θα μπορούσε να ονομαστεί "εφαρμοσμένη ριζοσπαστική θεωρία", όπως παρουσιάζει ο Eyal Weizman στην έρευνά του "Κούφια Γη: Η Αρχιτεκτονική της Κατοχής του Ισραήλ". Καθώς η μάχη από δρόμο σε δρόμο έγινε αδύνατη για τον ισραηλινό στρατό, ανέπτυξε τακτικές "ενόχλησης", μετακινούμενος μέσα από τον αστικό ιστό, ισοπεδώνοντας κτίρια στο πέρασμά του, φέρνοντας τον πόλεμο από τους δρόμους στη σφαίρα των κατοικιών, "walking through walls", όπως το ονόμασαν.

Παρομοίως, καθώς το Ισραήλ απομάκρυνε τις στρατιωτικές δυνάμεις κατοχής του από τη Γάζα το 2005, αναγκάστηκε να εφαρμόσει τον εδαφικό έλεγχο από τον αέρα, μια διαδικασία γνωστή σαν η "αόρατη κατοχή". Έτσι, η γεωγραφία της κατοχής έκανε μια στροφή 90 μοιρών: η φανταστική "Ανατολή", το εξωτικό αντικείμενο του αποικισμού, δεν ήταν πλέον πέρα από τον ορίζοντα, αλλά κάτω από την κάθετη τυραννία ενός δυτικού αερομεταφερόμενου πολιτισμού, ο οποίος από μακριά χειρίζεται τις εξελιγμένες και ανώτερες τεχνολογικές του πλατφόρμες, αισθητήρες και πολεμοφόδια στους χώρους από πάνω." (Eyal Weizman, Κούφια Γη, σ. 237, αγγλική Εκδ. 2007)

Αυτή η μεταλλαγή του εδαφικού ελέγχου σήμερα έρχεται σε μια νέα τοπογραφία, σε μια προέκταση της ιστορικής "πολεμικής προπαγάνδας":

στην κατοχή του διαδικτυακού χώρου. Ο στρατός του ισραήλ έχει τρέξει μια αρκετά περιεκτική εκστρατεία στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης από τα πρώτα στάδια της νέας επίθεσης, ανακοινώνοντας στο Twitter την δολοφονία του στρατιωτικού αρχηγού της Χαμάς Ahmed Jabari, η οποία, μέσα σε λίγα λεπτά, ακολουθήθηκε από βίντεο της στοχευμένης δολοφονίας του στο YouTube. Έπειτα ακολούθησαν βήμα-βήμα ενημερώσεις καθ' όλη τη διάρκεια της εκστρατείας, περιλαμβάνοντας στατιστικές από τα χτυπήματα των πυραύλων, της Ισραηλινής επιχείρησης και "προειδοποιήσεις" στους παλαιστίνιους πολίτες να "μείνουν μακριά" από τις ενέργειες της Χαμάς για την ασφάλειά τους.

Αυτή η εκστρατεία, ενσωματωμένη στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, είναι μία πολλαπλή πλατφόρμα, με λογαριασμούς σε διάφορα sites, από το Twitter και το Facebook μέχρι το Pinterest και το Instagram. Οι εικόνες που αναρτήθηκαν στο Instagram και οι γραφικές παραστάσεις που κυκλοφόρησαν σε όλες τις πλατφόρμες σχηματίζουν τον πυρήνα της "μάρκας" του ισραηλινού στρατού. Με ένα συνεκτικό οπτικό περιεχόμενο και συνέπεια ως προς την αφήγηση της "μάρκας", φαντάζονται εκ νέου μια αστική σύγκρουση και μια κατοχή σε νέα καταναλωτική κλίμακα.

Πολύ μακριά από το να υιοθετήσουν τις ιδέες ενός μελλοντικού, απάνθρωπου πολέμου, οι φωτογραφίες του ισραηλινού στρτού στο Intagram, επεξεργασμένες μέσω των ποικίλων "retro" και "soft-focus" φίλτρων, υπηρετούν ένα διπλό σκοπό. Ο πρώτος είναι αυτός του ιστορικισμού. Όσο το Hipstamatic φιλτράρει κυριολεκτικά την σύγχρονη κατάσταση μέσα από τους φακούς του 60' και του 70', η χρήση των φίλτρων "retro" αφαιρεί τις εικόνες του παρόντος από το γενικό τους πλαίσιο, που είναι η τελευταία εκστρατεία αποκλεισμού και εναέριας επίθεσης, και τις ξαναορίζει σαν κομμάτι της ιδρυτικής ιστορίας του Ισραήλ.

Αυτές οι εικόνες δεν θα πρέπει να συγκριθούν με τα κακής ανάλυσης βίντεο από κινητά, που δείχνουν να ξεθάβονται πτώματα απ' τα συντρίμμια, την προπαγάνδα της Χαμάς στα φόρουμ και τα κανάλια του YouTube, ή τα ρεπορτάζ του Al-Jazeera για τις επισκέψεις του αρχηγού της Χαμάς, Ismail Haniyeh και του αιγύπτιου προέδρου, Mohamed Morsi, σε παλαιστίνιους τραυματίες στο νοσοκομείο. Αντίθετα, γίνεται επίκληση σε ιστορικές εικόνες συγκρούσεων που έχουν ήδη δικαιωθεί, όπως, για παράδειγμα, ο Αραβοϊσραηλινός Πόλεμος του 1948, ο Πόλεμος των έξι ημερών και ο Πόλεμος του Yom Kippur. Το περιεχόμενο πλαισιώνεται με αυτά τα συμφραζόμενα για να αναπαραστήσει ένα ιστορικό και ηθικό επιχείρημα, μια εθνική ιστορία τόσο διαισθητικά πειστική όσο το σουβλάκι και το "η Μακεδονία είναι ελληνική." *

Η χρήση ενός μόνο χρώματος στις οθόνες έχει παρόμοιο αποτέλεσμα στην επανειλημμένη χρήση του σε όλες τις εικόνες των ηγετών της Χαμάς (ELIMINATED), στις πυραυλικές εγκαταστάσεις βαμμένες στο χρώμα του αίματος κλπ. Οι φιγούρες αποκόπτονται από το σύγχρονο περιβάλλον τους με το να αποχρωματιστεί η πραγματική τους υπόσταση. Η πολύπλοκη πολιτική ιστορία που περιπλέκει τις σχέσεις ανάμεσα στο Ισραήλ και την Παλαιστίνη παραλείπεται. Οι εικόνες τους διαχωρίζονται από την διαμάχη, από την οπτική αμφισβήτηση και απορροφούνται από την αφήγηση της διαφήμισης της "μάρκας". Ένα οπτικό φίλτρο πανταχού εφαρμοσμένο μπορεί να δημιουργήσει θαύματα, τοποθετώντας μαζί ανόμοιες, αμφιλεγόμενες εικόνες σε μια ενιαία αφήγηση.

Δευτερευόντως, η χρήση εμπορικά διαθέσιμων φίλτρων του Instagram αντιγράφει την κουλτούρα των εικόνων που χαρακτηρίζει μεγάλο κομμάτι του κοινού του, παράγοντας εικόνες οι οποίες γλιστρούν εύκολα στα feeds τους, κάνοντας το περιεχόμενο τους να φαίνεται φυσικό. "Αυτές είναι οι φωτογραφίες που θα τραβούσες αν υπηρετούσες στον ισραηλινό στρατό", λέει η αισθητική τους, "είμαστε ακριβώς σαν κι εσένα και αυτές οι στρατιωτικές αποφάσεις είναι οι ίδιες που θα έπαιρνες κι εσύ αν ήσουν στη θέση μας". Ενώ επίσης, πάνε συχνά πέρα από αυτό, περιλαμβάνοντας μια φιλόδοξη άποψη ενός επιθυμητού lifestyle: απίστευτα όμορφοι νεαροί στρατιώτες να διασκεδάζουν κατά τη διάρκεια της ανάπαυλάς τους. Αυτή είναι μια πολεμική δύναμη που δρα όπως την φαντάστηκε ο Wolfgang Tillmans και το περιοδικό BUTT, έτη φωτός μακριά από μια κατοχική δύναμη. Οι εικόνες αυτές πατάνε πάνω στον θεμελιωμένο μύθο του έθνους, όπως βέβαια οι διαφημιστικές εκστρατείες του Ralph Lauren χρησιμοποιούν ως παράδειγμα την εικόνα που έχουν για τον εαυτό τους οι λευκοί χριστιανοί** αστοί της Αμερικής.

Με την παραγωγή μιας αισθητικής ισοδυναμίας με τις πρότυπες διαφημίσεις των επωνυμιών, σε σχέση με τα τέλεια σώματα, διαχρονικά θέματα κλπ, ο στρατός του ισραήλ χωράει τόσο εύκολα στις λίστες αγαπημένων επωνυμιών των καταναλωτών όσο εκείνες οι επωνυμίες. Το να κάνεις like και share το οπτικό υλικό του ισραηλινού στρατού δεν γίνεται περισσότερο αμφισβητήσιμο από το να κάνεις share την αγαπημένη σου διαφήμιση της Nike. Δεν αποτελεί ζήτημα πολιτικής, πόσο μάλλον ηθικής, αλλά άλλο ένα κομμάτι της δημιουργίας της διαδικτυακής σου προσωπικότητας. Μια αναλογία αυτής της διαφημιστικής τεχνικής μπορούμε να δούμε στην πολιτική καμπάνια του Obama, στην οποία το γραφικό ύφος με αποχρωματισμένες εικόνες σε έγχρωμο φόντο και δυνατές classic-modern sans-serif γραμματοσειρές συνδυάζονται με συναισθηματικό περιεχόμενο, πράγμα που καθρεφτίζεται στην καμπάνια των ισραηλινών. Η απόσταση ανάμεσα στην πολιτική εικόνα, την εικόνα του καταναλωτή και την εικόνα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης συρρικνώνεται τόσο ώστε να μην ξεχωρίζει η μια από την άλλη.

φωτογραφία (πιθανόν) απο επιχείρηση στη μέση της ερήμου. σαν απο διακοπές στη σαντορίνη ενα πράγμα.

Όπως πολλές από τις πιο προηγμένες επώνυμες μάρκες στο lifestyle, έτσι και ο ισραηλινός στρατός μετατοπίζει την κατεύθυνση της παραγωγής των εικόνων του από το δικό του προσωπικό και την δική του ομάδα δημιουργών στους καταναλωτές. Στην περίπτωσή μας στους φαντάρους, στους έφεδρους και στους υποστηρικτές του ισραηλινού στρατού. Το περιεχόμενο συγκεντρώνεται από άτομα και τροφοδοτείται στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης του κοινού. Με πολλούς τρόπους αυτό είναι μια εξελιγμένη μορφή διαχείρισης της επωνυμίας ενός τόσο μεγάλου θεσμού. Εμφανίζεται η πρόθεση των ισραηλινών να εμπιστεύονται το κοινό τους, επιτρέποντας του να καθορίζει την επωνυμία, κάνοντας έτσι το "φίλτρο του στρατού του ισραήλ" στο Instagram ίσως την πρώτη προπαγανδιστική εκστρατεία ενός στρατιωτικού κράτους που πηγάζει από το κοινό της. Ένα κοινό, του οποίου η ταυτότητα είναι περισσότερο από ποτέ αγκυλωμένη σε αυτή των φαντάρων και των υποστηρικτών τους, μιμούμενη την μετάβαση των επωνυμιών μόδας και lifestyle προς τις διαφημιστικές εκστρατείες με πηγή τον καταναλωτή.

Εδώ ο ισραηλινός στρατός γίνεται το avatar μιας τελείως δυτικής καταναλωτικής ταυτότητας. Η απόσταση ανάμεσα στις δικές μας ζωές και σε αυτές των ανδρών και των γυναικών που πολεμούν στον ισραηλινό στρατό γίνεται ακόμα πιο μικρή και συμπιεσμένη. Στην κατάρρευση αυτής της απόστασης, οι κοκκώδεις και πιξελιασμένες εικόνες του παλαιστινιακού ζητήματος γίνονται ακόμα πιο απομακρυσμένες. Αυτή είναι η εκστρατεία του ισραηλινού στρατού για τον έλεγχο του εικονικού περιβάλλοντος, παρεμβάλλοντας την ταυτότητα της μάρκας τους στις γραμμές της ανθρώπινης αλληλεπίδρασης στο διαδίκτυο, κατορθώνοντας έτσι να κατακτήσει ένα μεγαλύτερο μερίδιο της αγοράς γεωπολιτικής προσόδου. Ο στρατός του ισραήλ, ωστόσο, δεν είναι μια επωνυμία, μια μάρκα στο lifestyle αλλά η συνιστώσα μιας μηχανής πολέμου. Οι εικόνες δε μεσολαβούν μια διαδικτυακή αλληλεπίδραση, αλλά την σφαγή ανθρώπων και η αισθητικοποίηση τους συσκοτίζει την δυναμική ενός πολύ πραγματικού ανθρώπινου κόστους του πολέμου. Η ιδεολογία του διαδικτύου ισχυρίζεται για τον εαυτό της ότι είναι η πραγματική ζωή. Η Γάζα υπάρχει σαν ένα profile διαμελισμένων πτωμάτων στο διαδύκτιο.

* σ.τ.μ.: το "a national story as intuitively persuasive as apple-pie or Blitz Spirit." του κειμένου μεταφράστηκε κατ' αντιστοιχία για τα ελληνικά. Το Blitz-Spirit ήταν η κρατική προπαγάνδα κατά τους βομβαρδισμούς του Λονδίνου στον ΒΠΠ, που ενέπνεε τους πολίτες να είναι γενναίοι και να συνεχίσουν τις δουλειές τους κανονικά. Όσο για τη μηλόπιτα, θεωρείται εθνικό αγγλικό προϊόν.

** σ.τ.μ.: στο κείμενο "WASP", White Anglo Saxon Protestant, χαρακτηρισμός για τους αμερικάνους μεγαλοαστούς, όχι πάντα με θετική χροιά.

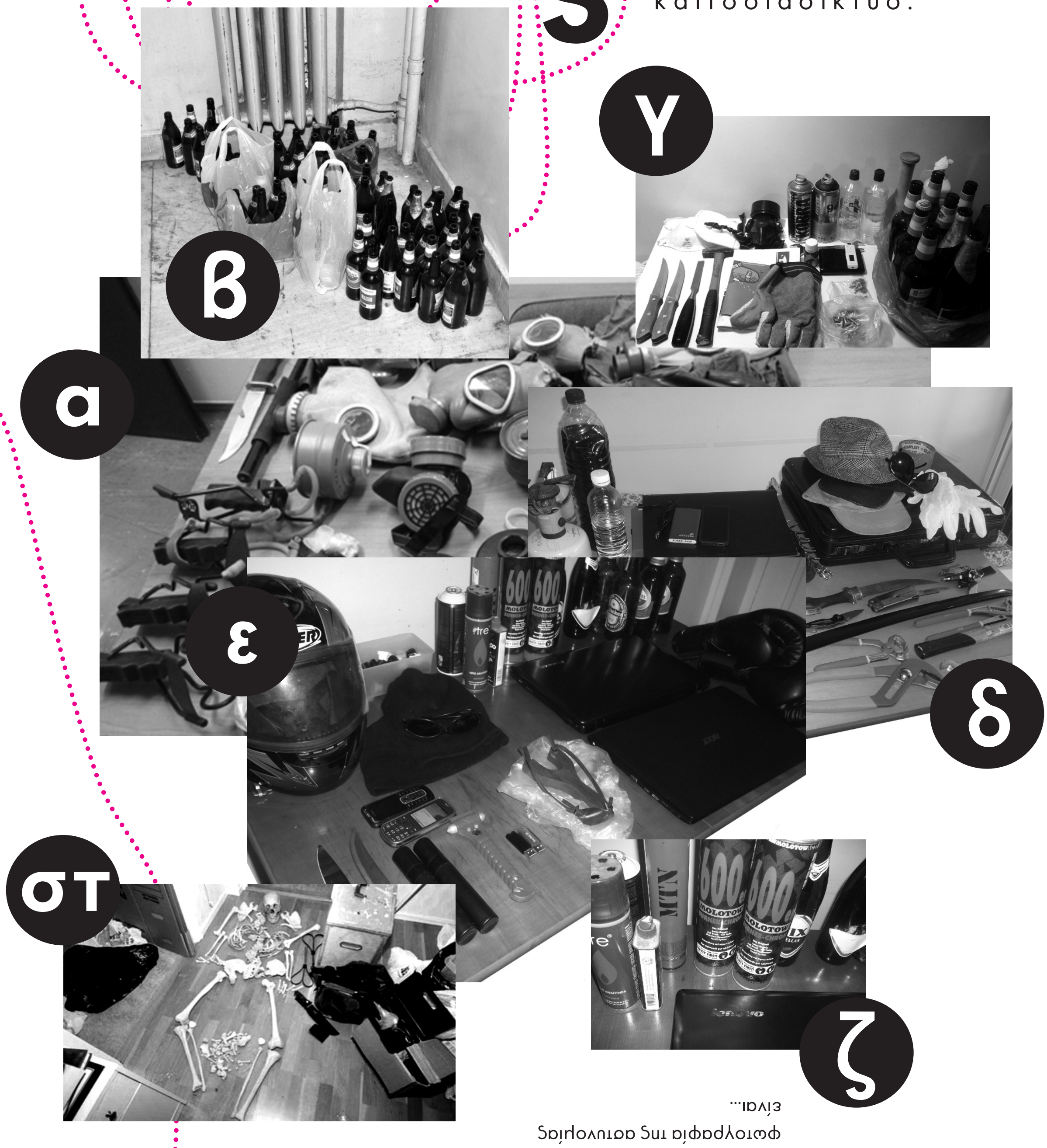
πηγή: http://thenewinquiry.com/features/devastationinmeatspace/

..."απο μικρά παιδιά μας παίρνουν οι μεγαλύτεροι και μας βάζουν να κάνουμε εξάσκηση στο να πετάμε πέτρες. κοίτα εδώ το χέρι μου..." είπε και του έδειξε το σημείο κάτω απο τον αγκώνα του. "οργανώνουμε σχολεία, γιατί πρέπει να γνωρίζουμε την ιστορία μας, γιατί δεν πρέπει να είμαστε αγράμματοι..." "εγώ όταν τελειώσω απο εδώ θα πάω παλι πίσω να βοηθήσω..."

gameover
κουίζ

μαντέψτε ποιά από τις φωτογραφίες δε δείχνει ευρήματα της ελληνικής αστυνομίας, και μάθετε αν και πόσο θα πρέπει να ελαττώσετε την παρακολούθηση δελτίων ειδήσεων στην τηλεόραση και το διαδίκτυο.

απάντηση: Κλέψαμε. Δεν είναι μόνο μία. Οι γ,δ,ε,ζ είναι τραβηγμένες σε τυχαία σπίτια, με την απαράμιλλη αισθητική του υπουργείου δημοσίας τάξης. Φλας και σαφές κάδρο. υγ. Ναι, και ο σκελετός από φωτογραφία της αστυνομίας είναι...

Virtual

Μπάτσοι ρόμποκοπ και κέντρα ανομίας

1 Η διαχείριση υλικών ζητημάτων από τη μεριά του κράτους με όρους πέρα για πέρα θεαματικούς δεν είναι κάτι το πρωτότυπο. Το να παρουσιάζεται η εικόνα σαν τη μόνη αλήθεια και να παρουσιάζεται με τον τρόπο που της αρμόζει, στερημένη από τη σημασία της, ντυμένη με την εκάστοτε ιδεολογία, συνέβαινε και συμβαίνει χρόνια, όσο καιρό οι μαγικές δυνατότητες του θεάματος φιλτράρουν την καθημερινότητα. Αυτό συνέβαινε ανέκαθεν πλάι στους κρατικούς μηχανισμούς και παράλληλα με τη διαχείριση, και ήταν ένα από τα πιο δυνατά εργαλεία της.

Το τελευταίο καιρό έχει αρχίσει να παρατηρείται μία τρομερή μετατόπιση στα όρια μεταξύ των 'γεγονότων' και της 'θεαματικής-εικονικής' αποτύπωσης τους. Αυτή η μετατόπιση δημιουργεί το εξής παράδοξο σε ζητήματα που αφορούν καθαρά και ξάστερα τη δημόσια τάξη: η εικόνα είναι από μόνη της η ικανή και αναγκαία συνθήκη για να νομιμοποιηθούν οι επιχειρήσεις της.

Η διαχείριση της «εγκληματικότητας» στο αθηναϊκό κέντρο συνέβη μέσα στη καρδιά του θεάματος και ο παραλογισμός των επιχειρημάτων της μπήκε σε δευτερεύοντα ρόλο. Τα παραβατικά υποκείμενα που υποτίθεται πως κατέκλυζαν το κέντρο της πόλης δεν μπορούσαν παρά να επιβιώνουν σε θεαματικό επίπεδο σαν τέτοια. Σε υλικό επίπεδο κατέρρεαν. Οι μετανάστες μικροπωλητές ως φοροφυγάδες και πληγή για την οικονομία, οι πρεζάκηδες ως πρεζέμποροι, οι κουκουλοφόροι – φοιτητές και οι κουκουλοφόροι - εξωπανεπιστημιακά στοιχεία, οι 'μεταδοτικές' πουτάνες και όχι οι ανεύθυνα μαλάκες πελάτες. Με ελάχιστες εικόνες στη διάθεση του, αλλά τραβηγμένες όλες με το σωστό τρόπο, η επιβεβαίωση του χτισμένου θεαματικά «εξαθλιωμένου» κέντρου έφτασε να είναι οι ίδιες οι θεαματικότατες επιχειρήσεις «εξυγίανσης» του. Από το μπάτσοι παντού και δη μπάτσοι ρόμποκοπ μέχρι την εικόνα του Ξένιου Δία τον αύγουστο και την εικόνα της οργανωμένης επιχείρησης, το πρόβλημα δεν επαληθευόταν στα μάτια των θεατών από τα περιεχόμενα του (μπάτσοι να κυνηγάνε μετανάστες) αλλά από την εικόνα της διαχείρισης του (και το εφετζίδικο όνομα της).

Αυτή η ποιοτική αναβάθμιση στην εξαρχής χρήση θεαματικών μέσων από τη μεριά του κράτους δημιουργεί ένα βασικό πρόβλημα σε όσους εναντιώνονται σε αυτό. Το κράτος καλεί τους κάθε φορά θιγόμενους να απαντήσουν με τους ίδιους όρους, προκειμένου να υπάρχουν, προκειμένου να είναι θεατοί σε μία κοινωνία που έχει μάθει μόνο έτσι να βλέπει και μόνο έτσι να γνωρίζει.

Κάθε μάχη που δίνεται τελικά (κάθε μάχη που δόθηκε στο κέντρο) μετατρέπεται εύκολα σε πίστα video game, σε κάποιες περιπτώσεις διαρκείας, όπως στην ασοεε, και δε μένει παρά να υποδειχτεί ο καλός και ο κακός, ο νομοταγής κι ο άνομος, ο εγκληματίας ως αυτός που βρίσκεται απλά από την άλλη μεριά του 'οδοφράγματος'.

Και καθώς «το κέντρο της αθήνας», ο πρώτος γύρος του παιχνιδιού αυτού, έχει δουλευτεί και ωριμάσει σαν τρόπος αντίληψης, η ώριμη εκδοχή του ήρθε και εφαρμόστηκε με περίσσια 'κρατική' άνεση στο παράδειγμα της εκκένωσης των καταλήψεων, των νέων 'κέντρων ανομίας' αυτής της πόλης.

2 στη πρώτη εκκένωση της βίλας/όσο και στην ανακατάληψη/οι μπάτσοι δεν έχουν μόνο όπλα/έχουν κάμερες/το video και οι κλασσικές αλά csi φωτογραφίες από το εσωτερικό της κατάληψης ανεβαίνουν αμέσως στο σάιτ των μπάτσων/οι εικόνες/λειτουργούν αμέσως ως τεκμήρια με ένα μεταφυσικό τρόπο/δε δείχνουν τίποτα/ο δένδιας κάνει αμέσως βαρύγδουπες δηλώσεις/η εκκένωση συνδέεται άμεσα και νοηματοδοτείται βάσει μίας άλλης σημαντικής εικόνας/αυτής του υπουργού δημόσιας τάξης/τα δημοσιεύματα σε ίντερνετ και εφημερίδες συντονίζονται με τις επιχειρήσεις της αστυνομίας/μαζί δημοσιεύονται/μαζί αποσύρονται/επαναλαμβάνουν τις ίδιες ανακρίβειες/χρησιμοποιούν τις ίδιες λέξεις/και την ίδια εικόνα/αυτή των υπερσύγχρονων μπάτσων να περνάνε παρατεταγμένοι μπροστά από το κτίριο της βίλας/σ'όλο αυτό συμμετέχουν προσωποποιημένοι πρωταγωνιστές/δένδιας καμίνης σύριζα/και είναι σε διαρκή σύνδεση με τα μίντια/χτίζονται μιντιακά/

3 Οι μόνοι που δεν έχουν τελικά πρόσωπα είναι οι καταληψίες. Είναι κάτι τύποι, που ζουν περίεργα, σε κάτι παλιά σπίτια, που είναι κέντρα ανομίας, γιατί έχουν μεσα πολλά μπουκάλια που είναι εν δυνάμει μολότωφ. Οι μόνες εικόνες που δεν δείχνονται είναι αυτές των άδειων κρεβατιών τους, των πραγμάτων τους που καταστρέφονται από τους μπάτσους και στοιβάζονται στις αποθήκες του κράτους, των σχέσεων τους που πετιούνται στο δρόμο. Με όρους θεάματος, οι καταληψίες δεν είναι σε τίποτα και πουθενά κοινωνικοί. Και η εκκένωση της βίλας αμαλίας δεν είναι σε τίποτα και πουθενά η εκκένωση ενός σπιτιού, μιας υποδομής, ενός μέρος που υπάρχει ζωή. Οι καταληψίες είναι πρώτα απρόσωποι και μετά άνομοι. Τι βολικό.

Να πως γίνονται εν μία νυκτί εικόνες, σύμβολα κλισέ, έτοιμα να χρησιμοποιηθούν με το μόνο νόημα τους, όποτε ξαναχρειαστεί. Τα φωτογραφημένα μπουκάλια μπύρας γίνονται μολότωφ, οι αντιασφυξιογόνες μάσκες (σε μία περίοδο πολύ κοντινή στο φαινόμενο 'σύνταγμα') κουκούλες, οι σημαίες στειλιάρια. Ένα σύνολο θεατών είναι διατεθειμένο να

Reality

αδειάσει το κεφάλι του από τη βιωμένη εμπειρία του τι σημαίνει το κάθε πράγμα και να το επαναπροσδιορίσει με τα νοήματα που προστάζει το θέαμα και η δημόσια τάξη. Ακόμη και η ίδια η ουσία, η πρακτική της κατάληψης, δεν ήταν ποτέ της κάτι το εντελώς ξένο, το ασυνήθιστο, το εχθρικό, αντίθετα έχει ιστορία που σε πολλούς δεν είναι απλώς γνωστή αλλά και πρόσφατη, ενώ έχει κατά καιρούς χρησιμοποιηθεί και από την αριστερά για διάφορους λόγους, συνδικαλιστικούς και όχι μόνο.

Η αλήθεια είναι πως, ως συνέλευση και ως έντυπο, έχουμε πολλές φορές αναφερθεί στο πως η διαολεμένη η εικόνα σαν το μόνο αποδεικτικό στοιχείο, σαν το μόνο τρόπο να γνωρίζεις και να θυμάσαι, ισοπεδώνει το πλούτο του βιώματος και μετατρέπει τη μνήμη σε δοχείο, που ο καθένας μπορεί να βάζει και να βγάζει ό,τι θέλει με μικρό κόστος. Ακόμη και η οικειότητα με αντικείμενα και πρακτικές και ανθρώπους μπορεί εύκολα να ξεχαστεί.

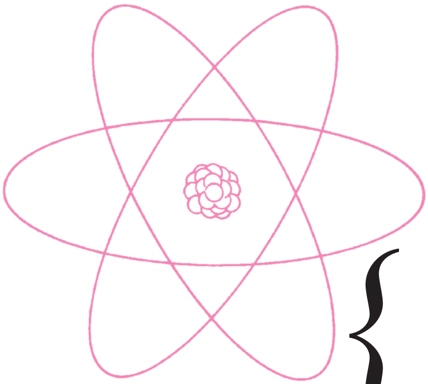
Δεν έχουμε ποντάρει μόνο στην εικόνα/και αν το κράτος έχει επιλέξει το θέαμα/και καλεί όλους όσους του επιτίθενται/να απαντήσουν με τέτοιους όρους/να θυμούνται με αυτό/να τους θυμούνται απ' αυτό/**εμείς δεν τσιμπάμε**/χτίζουμε τις σχέσεις μας και τις αρνήσεις μας με τα δικά μας υλικά/τις θυμόμαστε/και μας θυμούνται/κόντρα στο θέαμα/με λέξεις εικόνες/πρώτα και πάντα σχέσεις/στο δρόμο και στις καταλήψεις μας.

Από τη μία, τα γεγονότα σαν πληροφορίες μαθαίνονται πολύ γρήγορα, από την άλλη ξεχνιούνται το ίδιο εύκολα και δεν αφήνουν σημάδια. Το υλικό όλων αυτών των γεγονότων είναι το ίδιο και γι' αυτό το ίδιο εύκολα εξατμίζεται, δεν ριζώνει. Η εκπαίδευση στις μικρές επαναλαμβανόμενες εικόνες-ειδήσεις αφήνει, όμως, κάτι πίσω, που γίνεται εύκολα πολύτιμο εργαλείο στα χέρια αυτών που ελέγχουν τα μέσα. Αφήνει **κληρονομιά στην αντανακλαστική αντίδραση**, στην ασυνείδητη, αυτόματη νοηματοδότηση της εικόνας. Η ιστορία και τα συμφραζόμενα είναι τα ψιλά γράμματα. Οι αιτίες είναι δευτερεύουσας σημασίας.

Ακόμη ένα τέτοιο παράδειγμα είναι η θεαματική λειτουργία της αστυνομίας σε όλη αυτή την επιχείρηση. Στο μέσο θεατή η εκκένωση της ανακατάληψης της Βίλας έχει την εξής εξήγηση: 'για να σπάνε τα εκαμ υπερκαβατζωμένα με ξύλα τη πόρτα της αυλής, μάλλον αυτοί που είναι μέσα είναι πολλοί επικίνδυνοι. Για να έχει και τόση αστυνομία παρατεταγμένη στην αχαρνών, μάλλον το κτήριο που φυλάσσεται είναι πολύ σημαντικό να μείνει άδειο και αυτοί που θέλουν να μπουν σ' αυτό είναι επικίνδυνοι, εκτός από παράνομοι.' . Η ουσία διαφεύγει. Οι μπάτσοι εισέβαλαν στο σπίτι τους και αυτοί οι 'άνομοι' θέλουν το σπίτι και τα πράγματα τους πίσω, μαζί με τις ζωές που χτίσαν μέσα σ' αυτό, ζωές που δεν τους επιτρέπουν να ζήσουν, γιατί τα ντουβάρια αυτού του κτηρίου, που το κεφάλαιο έχει εδώ και χρόνια φανερά εγκαταλείψει, **τυπικά** δεν τους ανήκουν.

Όλο αυτό το παιχνίδι του μπες βγες παίχτηκε τελικά σε επίπεδο εικονικής πραγματικότητας για όλους αυτούς που επιλέξανε να μη δουν τα περιεχόμενα του. Τα μίντια μιλούσαν με εικόνες, η κοινωνία μίλαγε με εικόνες, και οι μπάτσοι απαντήσαν με εικόνες. Και σ' αυτό το παιχνίδι, δεν μπορεί παρά τελικά να βγαίνει κερδισμένος αυτός που διαχειρίζεται τις εικόνες και τα μέσα.

Υπάρχει κάτι το οποίο πολλοί έχουν βιώσει. Μπροστά στην ιστορία που γράψαν τα κινήματα για τον εαυτό τους, μπροστά στην ιστορία που διηγούνται αυτοί που συμμετείχαν σε αυτά, στις καταλήψεις και στα σημεία που συναντιόντουσαν, όλες οι αναπαραστάσεις του κόσμου είναι από μόνες τους αδύναμες. Η μνήμη σφυρηλατείται από τις σχέσεις και για αυτό αντέχει, αν αντέχει, στο χρόνο. Οι σχέσεις επίσης καλούνται να διαφυλάξουν αυτή τη μνήμη από τα χέρια του κράτους και των αφεντικών και να την υπερασπιστούν κάθε φορά που αυτή 'απειλείται'.

{ Η φυσική ως ιδεολογία }

Η φυσική δεν είναι απλά επιστήμη. Είναι *η επιστήμη των επιστημών*, η Πρότυπη Επιστήμη, πάνω στα μοτίβα της οποίας έχουν στηθεί (ή προσπαθούν να στηθούν) όλες οι υπόλοιπες γνωσιολογίες, για να θεωρούνται κι αυτές "επιστήμες". Το μοντέλο "παρατήρηση" και "πείραμα - απόδειξη ή διάψευση" έχει προωθηθεί σαν το πιο ακλόνητο τεκμήριο του ότι η φυσική επιστήμη είναι ξένη προς ιδέες και απόψεις που λειτουργούν σαν προκαταλήψεις, και ότι (αντίθετα) είναι αυστηρά προσηλωμένη στο αντικείμενό της (τον υλικό κόσμο), ο οποίος, μέσω της σιωπηλής συμμετοχής του στα όποια πειράματα, καθοδηγεί με ασφάλεια την γνώση.

Φυσικά, τα πιο πάνω, λειτουργούν στις πρώτες (εκπαιδευτικές) φάσεις που κάποιος / κάποια μαθαίνει τους "νόμους" της φυσικής. Η ίδια η έννοια του "νόμου" είναι επιλεγμένη έτσι ώστε να παραπέμπει σε ακλόνητη αλήθεια. Δεν πρόκειται για ανθρώπινους νόμους, για νόμους που ψηφίζονται από κοινοβούλια ή θεσπίζονται αυθαίρετα από βασιλιάδες ή δικτάτορες. Πρόκειται για "νόμους της φύσης", δηλαδή για κάτι ενδογενές στον φυσικό κόσμο, στην ύλη ή στους γαλαξίες, κάτι πέρα απ' τις ανθρώπινες προθέσεις. Όμως, στα μεσαία και ακόμα πιο έντονα στα ανώτερα κλιμάκια της φυσικής, εκεί που η λέξη (και ρευστή έννοια) *φιλοσοφία* δεν θεωρείται καθόλου ξένη ή ασύμβατη με την *φυσική*, οι ειδικοί γνωρίζουν ότι η επιστήμη των επιστημών κάθε άλλο από απαλλαγμένη είναι από ιδεολογίες, προκαταλήψεις, ιστορικά προσδιορισμένες πεποιθήσεις, ταπεινά συμφέροντα, και όλα τα άλλα που κάνουν τις συνηθισμένες "αλήθειες" να μοιάζουν αφόρητα σχετικές. Εξάλλου, υπάρχει ένας άλλος επιστημονικός κλάδος, η *επιστημολογία*, που εξετάζει ακριβώς αυτό: την κάθε άλλο παρά αυστηρή και "υπερανθρώπινη" συγκρότηση των αληθειών και των μεθοδολογιών της φυσικής. Παρότι στον μέσο πιστό του θετικισμού μοιάζει ενοχλητικό, η φυσική είναι γεμάτη ιδεολογία - αν και όχι υποχρεωτικά τις τρέχουσες ιδεολογίες καθημερινής χρήσης.

Αξίζει να γυρίσουμε πολύ πίσω, στα βασικά. Κάποιος φιλόσοφος (ας τονιστεί η λέξη "φιλόσοφος") απ' τα Άβδηρα της θράκης, ονόματι Δημόκριτος, διατυπώνει κάπου 4 αιώνες π.Χ. μια καινοφανή θεωρία. Η "*ύλη*", λέει ο Δημόκριτος, "*απαρτίζεται από ελάχιστες αδιάσπαστες ποσότητες*" - κι αυτές τις "ελάχιστες αδιάσπαστες ποσότητες" ο Δημόκριτος τις ονόμασε *άτομα*. Αιώνες μετά, η επιστήμη των επιστημών, αποτίοντας φόρο τιμής στον Δημόκριτο (απ' τις ιδέες του οποίου κατάγεται ιστορικά, αν και με τεράστια χρονικά κενά), εξακολουθεί να ονομάζει "άτομα" κάποιες ελάχιστες ποσότητες ύλης• αν και έχει καταφέρει να τις διασπάσει σε ακόμα μικρότερες, και ακόμα μικρότερες....

Όμως υπάρχει ένα βασικό ερώτημα. Πώς ήταν δυνατόν ο Δημόκριτος να διατυπώνει, το 400 π.Χ., μια *ατομική θεωρία* για την ύλη; Αν αυτή τη θεωρία τη συνδυάσει κανείς με κάποια εποπτικά όργανα (ας πούμε μικροσκόπια) ώστε να της προσδώσει το κύρος της "παρατήρησης" και, άρα, της "αντικειμενικής αλήθειας", θα κάνει τραγικό λάθος. Ο Δημόκριτος, βέβαια, δεν είχε παρατηρήσει τα άτομα• όμως, εάν θέλουμε να είμαστε ακριβείς κανένας δεν τα έχει παρατηρήσει, ποτέ! Τα άτομα "δεν φαίνονται δια γυμνού οφθαλμού", πράγμα που σημαίνει ότι βρίσκονται εκτός του παρατηρησιακού φάσματος.

Όμως, αφού ο Δημόκριτος δεν είδε ποτέ άτομα σαν ελάχιστες αδιάσπαστες ποσότητες ύλης, γιατί μίλησε με τέτοια σιγουριά για την ύπαρξή τους; Μήπως ήταν ένας τρελός, γοητευτικός ίσως στην εποχή του, αλλά σίγουρα αλλοπαρμένος; Και τέτοιος θα μπορούσε να θεωρηθεί... Το σίγουρο είναι ότι ο Δημόκριτος (ένας άνθρωπος πολυταξιδεμένος στην εποχή του, μια εποχή κάθε άλλο παρά εύκολη για ταξίδια μεγάλων αποστάσεων: αίγυπτο, περσία, βαβυλώντα, αιθιοπία, ινδία... • ένας άνθρωπος επίσης με πολύπλευρα ενδιαφέροντα: μαθηματικά, γεωμετρία, μουσική, γλωσσολογία, τέχνη του πολέμου, κοσμολογία, βιολογία, γεωλογία, γεωγραφία, ηθική, λογική, αισθητική, ιστορία, αστρονομία...) μετέφερε στην συγκρότηση της ύλης *αυτό που του φαινόταν το ιδανικότερο πολίτευμα: την δημοκρατία της πόλης / κράτος*, την οποία εξάλλου έζησε. Όπως η *πόλις* είναι ένα όλο με ξεχωριστές μορφολογικές ή άλλες ιδιότητες, που όμως έχει σαν έσχατο και αδιαίρετο συστατικό τον *πολίτη / άτομο* (: ά-τομο: δεν τέμνεται...), έτσι και η *ύλη* (σκέφτηκε ο Δημόκριτος) μπορεί να έχει διάφορες μορφές, όμως τελικά συνίσταται από ένα σύνολο έσχατων σε μέγεθος και αδιαίρετων συστατικών, που είναι τα *άτομα*.

Ασφαλώς, στην καθημερινή γλώσσα, ξέρουμε καλά αυτήν την διπλή έννοια της λέξης "άτομο", ανάλογα με το πλαίσιο στο οποίο χρησιμοποιείται. "Άτομο" είναι ο καθένας μας (αν και όχι μη τεμνόμενο...)•

"άτομο" είναι επίσης ένα βασικό στοιχείο της ύλης, αν και όχι το έσχατο. Για τον Δημόκριτο, στην διατύπωση μιας θεωρίας για την φύση, η οποία δεν μπορούσε μεν να αποδειχθεί, αλλά δεν χρειαζόταν κιόλας, μιας και ήταν φιλοσοφική, δεν υπήρχε καμία αντίφαση μεταξύ του ατόμου - πολίτη / βασικού συστατικού της πόλεως και του ατόμου - ελάχιστης ύλης / βασικού συστατικού του κόσμου.

Ωστόσο, η μεταφορά της πολιτικής πραγματικότητας μιας ορισμένης εποχής σε μια θεωρία για την φύση, παρά την τόλμη του Δημόκριτου, δεν συνιστά καθόλου αυτό που θα ονόμαζε κανείς "ακλόνητη αλήθεια". Είναι μια γοητευτική περιπέτεια της σκέψης - αυτό είναι βέβαιο. Αλλά σαν τέτοια, δεν θα έπρεπε να "ζυγίζει" περισσότερο από άλλες γοητευτικές περιπέτειες της σκέψης, που δεν διεκδικούν την αλήθεια της "επιστήμης".

Ο Δημόκριτος, παρότι μνημονεύεται σαν πηγή έμπνευσης και πατέρας της σύγχρονης φυσικής, είναι πολύ παλιός - έτσι ώστε η ουσιαστικά ιδεολογική σκέψη του να μπορεί να θεωρηθεί σαν "παιδική αρρώστια" της επιστήμης των επιστημών. Ο Ισαάκ Νεύτων είναι επίσης παλιός, αλλά όχι τόσο. Ο Νεύτωνας, με το *Philosophia Naturalis Principia Mathematica* που δημοσίευσε το 1687, καθόρισε την φυσική των επόμενων τριών αιώνων. Δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί ένας "αρχετυπικός φυσικός", ένας "αρχετυπικός επιστήμονας". Ο Νεύτωνας υποστήριξε πολλά, όμως δεν είχαν όλα λογική συνοχή, και αρκετά ήταν αδύνατο ακόμα και να αποδειχθούν - εάν υποθέτουμε ότι πράγματι η απόδειξη είναι ο φύλακας της φυσικής σαν επιστήμης. Για παράδειγμα, διατύπωσε μια θεωρία για τα χρώματα. Σύμφωνα μ' αυτήν, το φως αποτελείται από ακτίνες μικρής διατομής και διαφορετικού συντελεστή διάθλασης, που μπορούν να διαχωριστούν, να ξαναενωθούν, να διαθλαστούν, χωρίς όμως να αλλάζει η εσωτερική τους συγκρότηση. Αλλά αυτή η "φυσική ερμηνεία" ήταν προβληματική στον λογικό έλεγχο, όπως παρατηρεί ο Paul Feyerabend στο "Ενάντια στην Μέθοδο":
... Αν σκεφτούμε όμως ότι η επιφάνεια ενός κατόπτρου είναι πολύ ανώμαλη σε σχέση με την διατομή των ακτίνων [του φωτός], η θεωρία φαίνεται ασυνεπής προς το γεγονός της ύπαρξης κατοπτρικών ειδώλων (που τη δεχόταν κι ο Newton). Πράγματι, αν το φως αποτελείται από ακτίνες, το κάτοπτρο πρέπει να συμπεριφέρεται σαν μια ανώμαλη επιφάνεια, δηλαδή θα 'πρεπε να φαίνεται σε μας σαν ένας τοίχος. Ο Newton διατήρησε τη θεωρία του εξαφανίζοντας τη δυσκολία με μια ad hoc υπόθεση: "η ανάκλαση της ακτίνας δεν οφείλεται σ' ένα συγκεκριμένο σημείο του κατόπτρου, αλλά σε κάποια δύναμη που είναι απλωμένη ομοιόμορφα σ' ολόκληρη την επιφάνεια"...
Πρόκειται για αυθαιρεσία, για λαθροχειρία, ή - για να είμαστε αυστηροί - "ατιμία", εάν κριθεί με την αυστηρότητα των επιστημονικών κριτηρίων. Και δεν είναι ένα μεμονωμένο περιστατικό, στον Νεύτωνα ή στους επόμενους (διάσημους) φυσικούς.

Εν πάσει περιπτώσει - και επειδή το θέμα δεν είναι η θεωρία των χρωμάτων του Νεύτωνα - ο συγκεκριμένος πατέρας της φυσικής έμεινε περισσότερο διάσημος στο ευρύτερο κοινό για την *θεωρία της βαρύτητας*. Από ιστορική άποψη, θα μπορούσε να θεωρηθεί σκάνδαλο το γεγονός ότι, ενώ τα πράγματα πέφτουν "ανέκαθεν" (και συχνά με επώδυνο τρόπο για τους ανθρώπους...), κανείς ποτέ πριν δεν σκέφτηκε ότι υπάρχει κάποια "δύναμη" που τα "τραβάει προς τα κάτω". Είναι προφανές ότι, προκειμένου να το σκεφτεί ο Νεύτωνας, έπρεπε να έχει ωριμάσει μια γενική και αφηρημένη έννοια της "δύναμης", χωρίς άμεση επαφή (έλξη ή απώθηση). Και το πρόβλημα - που ποτέ δεν διδάσκεται στα σχολεία και στις προπτυχιακές σπουδές των πανεπιστημίων - είναι πολύ σοβαρό: 4,5 αιώνες μετά, και παρά τις υποτιθέμενες προόδους της επιστήμης / φυσικής, *κανείς δεν ξέρει τι είναι αυτή η "δύναμη" που λέγεται "βαρυτική έλξη"!!!*

Η έμπνευση του Νεύτωνα περί βαρυτικής έλξης και βαρύτητας μπορεί μεν να θεωρείται (επιστημονικά) κοινότοπη, όμως το να υποστηρίζει κάποιος κάτι για το οποίο δεν ξέρει τίποτα (ή τα παρατηρησιακά δεδομένα του δεν είναι επαρκή), το 1687 ή το 1987, δεν είναι πολύ καλύτερο απ' την θέση του Δημόκριτου περί ατόμων. Το γιατί προέκυψε στο μυαλό του Νεύτωνα μια τέτοια ιδέα που, παρά την πτώση των πραγμάτων, δεν είχε γεννηθεί στο μυαλό κανενός προηγούμενου παρατηρητή της φύσης, μπορεί να έχει πολλές εξηγήσεις. Αυθαιρεσία, γοητευτική οπωσδήποτε. Ή χριστιανισμός. Αν και ο Νεύτωνας δεν ήταν συνεπής με τις τυπικές υποχρεώσεις των χριστιανών της εποχής του, ήταν βαθιά θρήσκος, και η ύπαρξη (και η παντο-δυναμία του θεού) διατρέχει όλο του το έργο. Η έννοια της βαρυτικής έλξης / δύναμης που εισηγήθηκε είναι μια αλληγορία της ελκτικής δύναμης του ("μεγάλου") θεού σε σχέση με τους ("μικρούς") ανθρώπους και τα πράγματα, όλα έργα της δημιουργίας του. Αυτό δεν βγάζει τον Νεύτωνα "σκάρτο". Απλά υπενθυμίζει το αθόρυβο έργο της ιδεολογίας, εκεί που (υποτίθεται) δεν θα έπρεπε να έχει ούτε ελάχιστη θέση.

Θα μπορούσε κανείς να έρθει στο σήμερα και να μιλήσει για το "μποζόνιο του Χίγκς" (χαϊδευτικά "σωματίδιο του θεού"...) ή για την "θεωρία των υπερχορδών". Αξίζει όμως να ψάξει κανείς το πώς η γενική θεωρία της σχετικότητας δημιουργήθηκε σαν τέτοια από τον Αϊνστάιν• γιατί προωθήθηκε απ' τα τότε ιερά τέρατα της γερμανικής φυσικής φιλοσοφίας, και γιατί ταυτόχρονα απορρίφθηκε χωρίς δεύτερη κουβέντα απ' τα αντίστοιχα ιερά τέρατα της γαλλικής και της αγγλικής φυσικής. Το γεγονός ότι, λίγα χρόνια αργότερα, άρχισε να υιοθετείται σαν επανάσταση στην φυσική καθόλου δεν σήμαινε πως είχε εν τω μεταξύ αποδειχθεί πέραν κάθε αμφιβολίας• αυτό είναι ακόμα ζητούμενο και πάντα είναι πιθανό να συμβεί το αντίθετο. Τόσο η απόρριψη, όσο και η υιοθέτηση της θεωρίας της σχετικότητας είχε ταπεινά κίνητρα. Και οι ιδεολογικές σταθερές (ή, αντίθετα, η ιδεολογική τόλμη) δεν ήταν τα πιο άγνωστα ανάμεσά τους.

Εν τω μεταξύ, στα υψηλά κλιμάκια των φυσικών, σήμερα, δεν είναι καθόλου σπάνιο οπαδοί αντιτιθέμενων θεωριών να αλληλοκατηγορούνται για *μεταφυσική* - ακόμα και για *θεολογία*! Το ενδιαφέρον είναι πως η μεταφυσική ποτέ δεν υπήρξε ξένη (ή αυστηρά "εξωτερική") με την φυσική• είτε λόγω των λαθροχειριών όσων διατύπωναν θεωρίες, είτε εξαιτίας του ίδιου των "υπερ-παρατηρησιακού" χαρακτήρα των περισσότερων θεωριών• είτε λόγω των σκόπιμων ή δόλιων αβλεψιών στα παρατηρησιακά δεδομένα που δεν ταιριάζουν, είτε λόγω των "αξιωματικών παραδοχών" κάθε φορά που μια θεωρία δεν μπορεί να εξηγήσει κάτι στο πεδίο της. Αν υπάρχει ένα γνωστό σε όλους μνημείο των "ατελειών" της πιο τέλειας επιστήμης (και άρα των μπαλωμάτων που μόνο πάνω σε ευρύτερο ιδεολογικό πάπλωμα μπορούν να γίνουν), αυτό είναι οι μυστηριώδεις *αμετάβλητες de facto σταθερές* - που μαθαίνουμε σαν ποίημα στο εκπαιδευτικό σύστημα. Από το g (επιτάχυνση της βαρύτητας) ως το h (σταθερά του Πλανκ), το k (σταθερά του Μπόλτζμαν), την σταθερά του Αβογκάρντο, κλπ κλπ. Όπου υπάρχουν τέτοιες "σταθερές", αποτελούν μια μαθηματική / αριθμητική κατασκευή για να διασωθεί κάποια θεωρία... Πίσω τους κρύβονται ανομολόγητη αμηχανία έως άγνοια. Και πίσω από κάθε ανομολόγητη αμηχανία ή άγνοια, υπάρχει μια γοητευτική περιπέτεια της ανθρώπινης σκέψης - που γίνεται δεκτή σαν δόγμα.
Δόγμα "αλήθειας"...

Επιστρέφοντας στην γυάλα των πανεπιστημίων.

Μια συνέπεια της ειδικής θεωρίας της σχετικότητας είναι η λεγόμενη διαστολή του χρόνου. Σύμφωνα με το φαινόμενο αυτό, η έννοια του χρόνου δεν είναι απόλυτη, αλλά σχετική με την κατάσταση της κίνησης του παρατηρητή. Προσοχή για να μη υπάρξουν παρανοήσεις! Δεν μιλάμε γι' αυτήν την «επίμονη ψευδαίσθηση» του υποκειμενικά βιωμένου χρόνου. Μιλάμε για τον «πραγματικό» χρόνο των επιστημόνων. Πέρα όμως από αυτόν τον χρόνο, μπορούμε να μιλάμε και για σχετικότητα του χρόνου έτσι όπως τον αντιλαμβάνεται ο ανθρώπινος νους. Εννοούμε αυτό που λογικά όλοι θα έχουμε παρατηρήσει κατά καιρούς, όταν η αίσθηση που έχουμε για την ροή του χρόνου επηρεάζεται αισθητά από διακυμάνσεις στη διάθεσης μας και από άλλες παραμέτρους της καθημερινότητας μας.

Για να αρχίσουμε να γινόμαστε λίγο κατανοητοί, το 'φαινόμενο' αυτό μπορούμε να το παρατηρήσουμε πολύ χαρακτηριστικά, αναλογιζόμενοι τους δυο μήνες που μας πέρασαν. Στο διάστημα αυτό έγιναν πολλά και διάφορα. Εισβολές μπάτσων σε καταλήψεις, εισβολή στην ασοεε, έγιναν συνελεύσεις, πορείες, μικροφωνικές, αφισοκολλήσεις. Ήταν σίγουρα μια περίοδος έντασης των δραστηριοτήτων μας. Έτσι, τυχαίνει αυτό το διάστημα, μαζί με όλα τα γεγονότα που το συνόδεψαν, σε άλλους να φάνηκε πως διήρκεσε μήνες (>>2) και σε άλλους πως διήρκεσε μερικές μέρες. Η αίσθηση αυτή ποικίλει επίσης ανάλογα με την στιγμή που εστιάζουμε στον χρόνο που πέρασε. Καλώς ή κακώς, πάντως οι δύο μήνες θα είναι πάντα δύο μήνες και είναι αρκετός καιρός ώστε να υπάρχουν εξελίξεις, οι όποιες μας διαφεύγουν σε διάφορα άλλα πεδία τα οποία αναπόφευκτα παραμελήσαμε.

Για να αφήσουμε επιτέλους τις γενικολογίες και να μιλήσουμε πιο συγκεκριμένα, ας επιστρέψουμε στην γυάλα των πανεπιστημίων. Παρατηρούμε, λοιπόν, πως εκεί όλα πηγαίνουν ρολόι –για τ' αφεντικά. Εκεί, ο χρόνος κύλησε και συνεχίζει να κυλάει 'κανονικά'. Όσοι, λοιπόν, ανησυχούν για το πως πήγε το νοικοκύρεμα των ιδρυμάτων όλο αυτό το διάστημα, μπορούν να ηρεμήσουν. Ενδεικτικά, θα μιλήσουμε για δυο στιγμιότυπα που οι δυο τελευταίοι μήνες άφησαν να ξεχαστούν, τα οποία, αν και καθυστερημένα, αξίζει να τα σχολιάσουμε.

Τα συμβούλια διοίκησης ψηφίστηκαν!

Για να μην ξεχνιόμαστε, λοιπόν, ο τελευταίος κύκλος που απασχόλησε κατά κόρον το φοιτηταριάτο τον τελευταίο χρόνο –τα συμβούλια διοίκησης- έφτασε αισίως στο τέλος του. Μετά από προσφυγές στο ΣτΕ και αλλεπάλληλα μπλοκαρίσματα, ολοκληρώθηκαν τελικά οι εκλογές γι' αυτά στα πανεπιστήμια. Να θυμίσουμε πως τα συμβούλια διοίκησης αποτελούνται από 9 εσωτερικά μέλη -8 πανεπιστημιακούς και έναν φοιτητή(!)- και 6 εξωτερικά και είναι το κατεξοχήν όργανο που θα είναι πλέον υπεύθυνο για την διοίκηση των πανεπιστημίων, αναλαμβάνοντας ουσιαστικά το μεγαλύτερο μέρος των αρμοδιοτήτων της συγκλήτου.

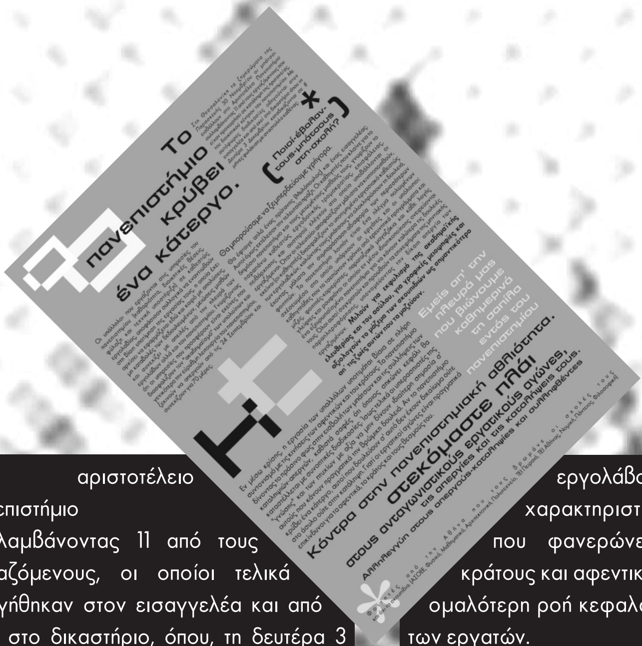
Πώς, όμως, μετά από τόσες αντιδράσεις και προστριβές κατέληξαν κοντά οι 8 στους 10 πανεπιστημιακούς να πάνε να ψηφίσουν; Η πορεία προς την αποδοχή τον συμβουλίων είχε –μεταξύ άλλων- τον διορισμό ενός πανεπιστημιακού (τον Μπαμπινιώτη) ως υπουργό παιδείας και δύο τροποποιήσεις του νόμου. Ως προς τις τροποποιήσεις, η πρώτη έγινε νωρίς, μετά τις πρώτες αντιδράσεις. Έτσι, ενώ η αρχική σύλληψη για τα μέλη του περιβόντου δ.σ. ήταν μισά-μισά, τελικά ο συμβιβασμός έληξε στο γνωστό προαναφερθέν (9-4). Η δεύτερη τροποποίηση έγινε το καλοκαίρι που μας πέρασε και ουσιαστικά αφορούσε μερικές ακόμα παραχωρήσεις προς τους πανεπιστημιακούς. Συγκεκριμένα, οι κοσμήτορες για τα ΑΕΙ και οι διευθυντές για τα ΤΕΙ θα εκλέγονται από τα μέλη ΔΕΠ και δεν θα ορίζονται απευθείας από τα συμβούλια, όλα τα ακαδημαϊκά θέματα παραμένουν ευθύνη της συγκλήτου, σε αντίθεση με τα διοικητικά και οικονομικά που παραχωρούνται κανονικά στα συμβούλια διοίκησης. Επίσης, παρατείνεται η θητεία των νυν πρυτάνεων και προέδρων και, παρόλο που δεν αφορά τα συμβούλια καθεαυτά, αλλά αξίζει να το αναφέρουμε, το τμήμα και όχι η πανεπιστημιακή σχολή θα συνεχίσει να είναι η βασική μονάδα του ιδρύματος.

Θα πει βέβαια κανείς, δικαιολογούν τέτοια ψίχουλα παραχωρήσεων την ομολογουμένως μεγάλη συμμετοχή στις εκλογές; Μάλλον όχι. Δικαιολογείται, όμως, αν παρατηρήσει κανείς ποιους εξέλεξαν ως εξωτερικά μέλη στα νέα αυτά δ.σ. οι πανεπιστημιακοί. Αντί, λοιπόν, να δούμε το αναμενόμενο, δηλαδή επιχειρηματίες κάθε είδους να γεμίζουν τις διοικήσεις* και να κάνουν πάρτυ με τις εγκαταστάσεις και το φτηνό εργατικό δυναμικό που μπορεί να αντληθεί, είδαμε ακριβώς το αντίθετο: άλλους καθηγητές, από πανεπιστήμια του εξωτερικού. Έτσι, και το απαραίτητο κύρος μπορεί να αντληθεί (δουλεύουν στο εξωτερικό διάολε!) και δεν θα αποκτήσουν οι καθηγητές άλλους να μπλεχτούν στις επιχειρηματικές δουλίτσες τους.

* Υπάρχουν βέβαια και οι φωτεινές εξαιρέσεις, που δείχνουν το μέλλον των ελληνικών ιδρυμάτων. Ενδεικτικά να αναφέρουμε: Γεωπονικό: Χρήστος Αποστολόπουλος, διευθυντής ολικής ποιότητας (SHEQA) & ασφαλείας τροφίμων της FriestlandCampinaHellas και Ρόδιος Γαμβρός, πρόεδρος της επιστημονικής επιτροπής του Συνδέσμου Ελληνικών Βιομηχανικών Τροφίμων (ΣΕΒΤ), τέως διευθυντής ποιότητας του ομίλου Nestle νοτιοανατολικής ευρώπης. Καποδιστριακό: Αλέξανδρος Τουρκολιάς, διευθύνων σύμβουλος της Εθνικής Τράπεζας. ΤΕΙ Πειραιά: Βασίλης Κορκίδης, πρόεδρος της εθνικής συνομοσπονδίας ελληνικού εμπορίου και Γεώργιος Κασιμάτης, πρόεδρος του εμπορικού και βιομηχανικού επιμελητηρίου Πειραιά. Πολυτεχνείο Κρήτης: Γ. Οικονόμου, γενικός διευθυντής παραγωγής εργοστασίων ΜΕΤΚΑ ΑΕ. (όμιλος Μυτιληναίου) και άλλα καλά παιδιά του κόσμου των επιχειρήσεων που θα έχουν λόγο πλέον στα των πανεπιστημίων.

Η απεργία των εργολαβικών στο αριστοτέλειο πανεπιστήμιο.

Πρόκειται για την απεργία και την παράλληλη κατάληψη του διοικητικού κέντρου του αριστοτελείου πανεπιστημίου, στην οποία προέβησαν στην αρχή της σεζόν (20/9) εργαζόμενοι από τους τομείς της καθαριότητας, της φύλαξης, της συντήρησης, των τεχνικών υπηρεσιών και του προσωπικού των γραφείων του πανεπιστημίου. Βασικό τους αίτημα η απομάκρυνση των εργολαβικών εταιριών από το πανεπιστήμιο, καθώς και η καταβολή των δεδουλευμένων τους. Είναι επίσης γνωστό πως 350 εργαζόμενοι στο σύνολο των 650 ήταν απολυμένοι χωρίς να γνωρίζουν αν και πότε θα τους ανανεωθεί η σύμβαση. Από την πρώτη στιγμή, το κράτος μέσω των αρμόδιων υπουργείων και η ακαδημαϊκή κοινότητα τάχθηκαν ενάντια στον αγώνα των εργαζομένων, προτείνοντας συμβιβαστικές λύσεις και απαιτώντας τον τερματισμό της απεργίας και της κατάληψης. Παρόλα αυτά, οι εργολαβικοί εργαζόμενοι δεν δέχτηκαν κανένα συμβιβασμό συνεχίζοντας την απεργία και την κατάληψη, μέχρι που, τα ξημερώματα της παρασκευής 30 νοεμβρίου, οι μπάτσοι εισβάλλουν

στο αριστοτέλειο πανεπιστήμιο συλλαμβάνοντας 11 από τους εργαζόμενους, οι οποίοι τελικά οδηγήθηκαν στον εισαγγελέα και από εκεί στο δικαστήριο, όπου, τη δευτέρα 3 δεκεμβρίου, καταδικάστηκαν σε 8 μήνες φυλάκιση με αναστολή ο καθένας.

Και ποια άλλη θα μπορούσε να είναι η εξέλιξη, όταν, την εποχή του νοικοκυρέματος των πανεπιστημίων και όχι μόνο, κάποιοι άξεστοι εργαζόμενοι τολμούν να αμφισβητήσουν με τέτοιο εκβιαστικό-παράνομο τρόπο το τόσο βολικό καθεστώς των εργολαβικών εταιριών; Βολικό, όχι όμως γιατί σε «περιόδους κρίσης» είναι μια φτηνότερη λύση για την διοίκηση του πανεπιστημίου, μιας και, όπως φρόντισαν να μας γνωστοποιήσουν οι απεργοί-καταληψίες, θα κόστιζε λιγότερο στο πανεπιστήμιο να τους προσλάβει απευθείας χωρίς να μεσολαβεί ο εργολάβος που μέχρι τώρα τους νοίκιαζε σε αυτό. Βολικό, εντούτοις, γιατί η παρεμβολή του εργολάβου προσφέρει κάτι περισσότερο, που ισοσταθμίζει και προσπερνά σε οφέλη τα παραπάνω έξοδα που αναγκάζεται να κάνει το πανεπιστήμιο. Τι πετυχαίνει; Πετυχαίνει να κάνει τους εργαζόμενους φτηνότερους και ευκολότερα διαχειρίσιμους. Γιατί, αν σε αυτές τις συνθήκες μπόρεσαν με τον αγώνα τους να πιέσουν το πανεπιστήμιο σε τέτοιο βαθμό, ώστε να παρέμβει τελικά με την βοήθεια των μπάτσων, φανταστείτε τι θα μπορούσε να είχε συμβεί αν οι θέσεις εργασίας τους ήταν μόνιμες (!), αν είχαν προλάβει να οικοδομήσουν σχέσεις μεταξύ τους για πολύ περισσότερο χρόνο. Φανταστείτε μέχρι πού θα έφταναν οι διεκδικήσεις τους. Μέχρι και αύξηση μισθών θα ζητούσαν. Μέχρι και μείωση του ωραρίου τους. Μέχρι και σύνταξη σε λιγότερο από 40 χρόνια εργασίας! Φυσικά απαράδεκτο και ανεπίτρεπτο. Να, λοιπόν, γιατί το πανεπιστήμιο θυσιάζει μερικά παραπάνω έξοδα για να παρεμβάλλεται ο εργολάβος. Είναι ένα πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα που φανερώνει τις σχέσεις κράτους και αφεντικών με στόχο την ομαλότερη ροή κεφαλαίου στις πλάτες των εργατών.

Στον αγώνα των εργολαβικών του αριστοτελείου, σκοπός δεν ήταν το «βόλεμα» σε μια θέση δημοσίου υπαλλήλου, αν μπορεί να χαρακτηριστεί βόλεμα η σύνταξη στα 40 χρόνια εργασίας και μισθοί της τάξης των 700 €/μήνα, με διαλυμένα ασφαλιστικά ταμεία. Αυτό που ζητούσαν ήταν το αυτονόητο, δηλαδή μόνιμη και σταθερή εργασία, χωρίς απειλές για απολύσεις και εργοδοτική τρομοκρατία.

Η αναφορά μας θα μπορούσε να τελειώνει εδώ. Θα έφταιγε απλά ένας Μυλόπουλος (ο πρύτανης), οι κακοί εργολάβοι και το χείριστο κράτος με τους μπάτσους και τους εισαγγελείς του, που εναντιώθηκαν στον δίκαιο αγώνα των εργολαβικών εργαζομένων. Όμως, το περιστατικό δείχνει κάτι περισσότερο από την εναντίωση των αφεντικών απέναντι στις εργατικές διεκδικήσεις. Αυτή, στην τελική, θα έπρεπε να θεωρείται δεδομένη. Αυτό που έχει ένα παραπάνω ενδιαφέρον είναι η ευκολία με την οποία τελικά οι μπάτσοι κατέστειλαν την απεργία-κατάληψη, καθώς και ο τρόπος με τον οποίο τερματίστηκε αυτή.

Το πράσινο φως για την εισβολή των μπάτσων δόθηκε σε δύο επίπεδα. Από την μια, σε πραγματικό χρόνο, έχουμε την απουσία στήριξης από τα υπόλοιπα υποκείμενα που δραστηριοποιούνται στις σχολές ή και έξω από αυτές, δηλαδή καθηγητές και φοιτητές ή άλλους εργαζόμενους. Η οποία απουσία στήριξης δυστυχώς φτάνει μέχρι το άλλο άκρο, δηλαδή στην φανερή υποστήριξη της εργοδοσίας. Αγανακτισμένοι φοιτητές και καθηγητές με την βρόμα στο πανεπιστήμιο πίεζαν από την πλευρά τους τον αγώνα των εργαζομένων, αφήνοντάς τους εκτεθειμένους και νομιμοποιώντας οποιαδήποτε κρατική παρέμβαση. Και όλα αυτά την στιγμή που όλοι γνώριζαν για το καθεστώς εργοδοτικής τρομοκρατίας που ισχύει σε βάρος των εργολαβικών-απεργών. Και όλα αυτά την στιγμή που οι ίδιοι οι καθηγητές κλαίνε για τους δικούς τους μειωμένους μισθούς και οι φοιτητές γκρινιάζουν για το (σχεδόν) χαμένο δημόσιο και δωρεάν πανεπιστήμιο.

Σε ένα δεύτερο επίπεδο, το πράσινο φως δόθηκε σε μηντιακό χρόνο, σε συμφωνία με την διαχείριση μιας σειράς άλλων περιστατικών. Αν και το γράφουμε αναλυτικά και σε άλλο κείμενο, μπορούμε να σχολιάσουμε πως, για την ευρύτερη κοινωνική νομιμοποίηση της εισβολής των μπάτσων, αρκούσε να παίξουν μόνο μερικές εικόνες φοιτητών πλάι σε σκουπίδια για να μετατοπιστεί ο δημόσιος λόγος ενάντια στους απεργούς. Αν και κάτι τέτοιο σε κάποιους μπορεί να ακούγεται υπερβολικά αισιόδοξο, μιας και προϋποθέτει πρώτα την ύπαρξη κάποιου δημόσιου λόγου γύρω από το ζήτημα, ο οποίος περιμένει να μετατοπιστεί προς τα κάπου. Αρκούσε να δείξουν μερικές εικόνες μπάτσων να εισβάλουν και να ακουστούν μερικές λέξεις κλειδιά όπως «εκβιασμός» ή «υποτίμηση των ελληνικών πανεπιστημίων» και το θέμα είχε αποκτήσει την σοβαρότητα που του αρμόζει για να δικαιολογούνται από πλευρά κράτους τα πάντα.

«Το πανεπιστήμιο, λοιπόν, είναι ένα πλέγμα πολωμένων σχέσεων, μέσα στο οποίο υπάρχουν οι εργάτες και οι υπόλοιποι: καθηγητάδες που τα τσεπώνουν χρόνια από ερευνητικά προγράμματα και μίζες, φοιτητές-καριερίστες, παραταξιακά μαγαζάκια και κάθε λογής γλείφτες και ρουφιάνοι, οι οποίοι εν μέσω ιδιωτικοποίησης ονειρεύονται ένα εξευρωπαϊσμένο πανεπιστήμιο για να κάνουν καλύτερα τις δουλειές τους (...) Αν το πανεπιστήμιο κρύβει ένα κάτεργο, αυτοί που δουλεύουν σ' αυτό δεν έχουν δικαίωμα ούτε στο άσυλο ούτε στην κατάληψη. Γιατί οι εργατικοί αγώνες είναι πραγματικά επικίνδυνοι για τα αφεντικά, το κράτος και τους θεσμούς του.»
(Απόσπασμα από την αφίσα που υπογράφουν 'Φοιτητές από την Αθήνα που τους βρωμάνε οι σχολές τους και όχι τα σκουπίδια').

Κυκλώνοντας -το τετράγωνο, που χορεύουν οι γραβάτες

Την παρασκευή 28/12, η αστυνομία περικύκλωσε την ασοεε και με παρουσία εισαγγελέα πραγματοποίησε αστυνομική επιχείρηση για την σύλληψη μεταναστών-μικροπωλητών, που, έξω από την κυρία είσοδο του κεντρικού κτιρίου της σχολής, έβγαζαν διάφορα εμπορεύματα για να τα πουλήσουν στους περαστικούς της Πατησίων. Αφού μπήκαν στην (άδεια) σχολή, οι μπάτσοι άρχισαν να ψάχνουν τους μετανάστες που είχαν βρει άσυλο μέσα και να ανοίγουν τα στέκια όλων των κομματικών παρατάξεων στο υπόγειο.

Κυρίως, όμως, ασχολήθηκαν με το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι ασοεε, από όπου πήραν και δακτυλικά αποτυπώματα, κατάσχοντας και τα μηχανήματα του 98 fm που βρίσκονταν σε αυτό. Προς ικανοποίηση του φιλοθεάμονος κοινού, παρέταξαν όσα βρήκαν στη σχολή έξω στο πεζοδρόμιο, για να τα τραβήξουν και οι κάμερες των καναλιών. Ήταν άλλη μια επιχείρηση νόμου και τάξης στο ευρύτερο κέντρο της πόλης, πλάι στην εκκένωση, τις προηγούμενες μέρες, της κατάληψης της villa amalias.

Σε αντίθεση, όμως, με την αστραπιαία κίνηση της αστυνομίας όσον αφορά τη villa, **η εισβολή στη ασοεε είχε προαναγγελθεί χιλιάδες φορές** τα τελευταία χρόνια, μέσω αναρίθμητων δημοσιευμάτων για το «παρεμπόριο» και για την επιμονή αρκετών μεταναστών-μικροπωλητών να πωλούν τα εμπορεύματα τους, εκεί όπου μπορούσαν να προστατευτούν από τις αστυνομικές επιχειρήσεις, στο άσυλο της σχολής. Είχαν, επίσης, προηγηθεί πάμπολλες ανακοινώσεις τις πρυτανείας του ιδρύματός, όπως αυτή η τελευταία, μετά την επιχείρηση του υπουργείου δημοσίας τάξεως: «***Όπως έχουμε επισημάνει κατ΄ επανάληψη στο παρελθόν και έχει πλέον αποδειχτεί, η κατά τα τελευταία χρόνια έντονη δραστηριότητα παρεμπορίου στον περιβάλλοντα χώρο του κεντρικού κτηρίου του ΟΠΑ, καθώς και ο τρόπος με τον οποίο έχει επιχειρηθεί να αντιμετωπισθεί, έχει δημιουργήσει έντονα προβλήματα στην ομαλή λειτουργία του Πανεπιστημίου και στην ασφάλεια των μελών της κοινότητάς μας. Αποτελεί μόνιμο και σοβαρό παράγοντα αποσταθεροποίησης του Ιδρύματός μας…***». Αυτή είναι η τελευταία πράξη σε μια σειρά γεγονότων που τρέχουν στην πλάτη των μεταναστών. Και είναι ουσιαστικά η απαγόρευση τους, και με στρατιωτικούς όρους, της δυνατότητας αναπαραγωγής τους στο κέντρο της πόλης, εν μέσω της κρίσης. Γιατί, δίπλα στην θεαματική εισβολή των μπάτσων και την καθημερινή παρουσία τους στα πεζοδρόμια δίπλα στην σχολή, που είναι αυτά που δεν μπορεί να μην δει κάποιος, γίνονται καθημερινοί ξυλοδαρμοί και εξευτελισμοί, καθημερινές εισβολές στα σπίτια τους και αρπαγές των περιουσιών τους από μπάτσους και ασφαλίτες, που έχουν κάνει την αθέατη(;) ζωή τους κόλαση. Όμως, αυτά οι μετανάστες τα γνωρίζουν πολύ καλά στο πετσί τους και κάνουν τον καθημερινό λογαριασμό τους.

Δε θα ασχοληθούμε εδώ με αυτές καθ' εαυτές τις κινήσεις της αστυνομίας και με το αν είναι μια βίαιη εισαγωγή στο επόμενο στάδιο νόμου και τάξης. Αλλά περισσότερο θα φωτίσουμε τις κινήσεις της πρυτανείας στο ζήτημα και την μικροκλίμακα των σχέσεων, ίσως και των αντιθέσεων, εντός της σχολής. Είναι ένα θέμα όσα μπορεί να λέγονταν για «την άσχημη εικόνα αυτής της ιστορικής σχολής» από τους καθηγητές και τους διοικητικούς στις καθημερινές συζητήσεις τους, που κατέληγαν είτε σε αναφορές τύπου «οι διακινητές αυτού του παρεμπορίου είναι κατατρεγμένοι και εξαθλιωμένοι μετανάστες, άνθρωποι που, λόγω της οικονομικής τους ανέχειας, έχουν γίνει θύματα, ποιος ξέρει ποιων κέντρων και ποιων κυκλωμάτων διακίνησης παράνομου εμπορίου», είτε σε ανοιχτά ρατσιστικά σχόλια. Το πιο βασικό, όμως, στην υπόθεση είναι τα σχέδια και οι πράξεις της διοίκησης του πανεπιστημίου, που στελεχώνεται φυσικά, από καθηγητές και κομματικούς φοιτητές.

Το πρυτανικό συμβούλιο, από την αρχή του ακαδημαϊκού έτους του '12 και στην πρώτη του συνεδρίαση, ασχολήθηκε, ως πρώτο θέμα στην ημερήσια διάταξη, με το μεγάλο πρόβλημα «ασφαλείας» που αντιμετωπίζει το πανεπιστήμιο λόγω κλοπών, παραβατικών συμπεριφορών, δυσκολία πρόσβασης και άλλα άνομα πράγματα (μπορείτε να χρησιμοποιήσετε και την φαντασία σας). Αποφάσισε «με συντριπτική πλειοψηφία (30 ψήφοι υπέρ, 1 ψήφος κατά) για τη συγκρότηση ομάδας, αποτελούμενης από υπαλλήλους του ΟΠΑ και υπαλλήλους με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου, η οποία θα αναλάβει, αφενός την εποπτεία και τη φύλαξη των χώρων του Πανεπιστημίου και, αφετέρου, την αποτελεσματική προστασία της δημόσιας περιουσίας του Ιδρύματος». Τι να σχολιάσεις τώρα για μια γραφειοκρατική απόφαση τέτοιου είδους; Ταυτόχρονα, όμως, προκύπτει και ένα ερώτημα: και αν "αποτύχει" αυτό το πανέξυπνο -ομολογουμένως- μέτρο;

Πρώτη παύση. Είναι γνωστό ότι το σχέδιο "πανεπιστημιακή αστυνομία" είναι ψηλά στην ατζέντα διαφόρων ιδρυμάτων. Κάθε φορά που προέκυπτε ζήτημα ασύλου εννοούσαν ακριβώς αυτό: θέλουμε λεφτά για να βάλουμε securities. Καθόλου τυχαία, έχουν εμπλακεί σε αυτό, με κατά καιρούς δημοσιεύματα, το απθ, η νομική και η ασοεε.

Δεύτερη παύση. Στις αρχές του '12, ο ειδικός λογαριασμός κονδυλίων έρευνας της ασοεε προκηρύσσει διαγωνισμό ύψους 130 χιλιάδων ευρώ για τη "Φύλαξη των κτιρίων στα οποία πραγματοποιούνται τα Μεταπτυχιακά Προγράμματα Σπουδών του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών", που δεν είναι στην Πατησίων, αλλά στις οδούς Ευελπίδων 29 και 47 και Ύδρας 28 και αποτελούν τη χρυσή αγελάδα της ασοεε. Από εκεί βγαίνουν τα χοντρά φράγκα και εκεί είναι η καρδιά όλων των καθηγητών. Και ναι, για να μην έχετε απορίες, σίγουρα κατέθεσε προσφορά και δεν ξέρουμε αν είναι όντως η ανάδοχος, η εταιρία που έχει αναλάβει τις υπηρεσίες καθαριότητας στην ασοεε, γιατί έχει και τέτοιες υπηρεσίες ασφαλείας.

Έτσι, λοιπόν, επειδή το πρυτανικό συμβούλιο έχει πάρει ζεστά το θέμα της ασφάλειας του κεντρικού κτιρίου της ασοεε, δεν σταματάει στην αναμενόμενη αποτυχία του πρώτου μέτρου. Στην 11 ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΥΤΑΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ 21/11/2012 ξανασυζητάνε όλοι μαζί για το τι μεγάλο και σοβαρό πρόβλημα ασφαλείας υπάρχει στην ασοεε και αποφασίζουν ***«ως εκ τούτου, την ανάγκη παροχής υπηρεσιών φύλαξης των κτιρίων του Πανεπιστημίου για δύο 8ωρες νυκτερινές βάρδιες ημερησίως, επί πέντε ημέρες την εβδομάδα, εκ των οποίων η μία θα περιλαμβάνει Σάββατο και Κυριακή για το έτος 2013. Για τις ανωτέρω υπηρεσίες φύλαξης των κτιρίων θα απαιτηθεί συνολική δαπάνη μέχρι ποσού Ευρώ (45.000,00) σαράντα πέντε χιλιάδες…»***. Ο διαγωνισμός αυτός ανακοινώθηκε στις 14/12 με τις λεπτομέρειες του και -ω! του θαύματος!- ο ανάδοχος θα οριστεί τελικά «στην Αθήνα την 28/12/2012 ημέρα Παρασκευή και ώρα 11:00 ενώπιον Επιτροπής που θα συνεδριάσει στο Τμήμα Επιμελητείας στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Πατησίων 76, προκειμένου να αποσφραγιστεί ο φάκελος της προσφοράς, παρουσία των συμμετεχόντων». Εντυπωσιακό, αν μη τι άλλο. Την ίδια ώρα που μπαίνει ο εισαγγελέας με του μπάτσους, την ίδια ώρα ανακοινώνονται οι σεκιουριτάδες που θα φυλάνε την σχολή το βράδυ. Λίγες ημέρες πριν απ' αυτό, ο πρύτανης της ασοεε ξαναβγήκε στα μέσα και κατήγγειλε το ανάλγητο κράτος, που δεν χρηματοδοτεί τα πανεπιστήμια για να αναλάβουν τα ίδια τις υπηρεσίες παροχής ασφαλείας που επιθυμούν και ονειρεύονται.

Η αλήθεια είναι ότι ποτέ οι συσχετισμοί δεν ήταν υπέρ των μικρών, αλλά δυναμικών, μειοψηφιών εντός των ιδρυμάτων. Ειδικά όταν ένα ζήτημα, όπως αυτό των μεταναστών-μικροπωλητών, γίνεται κεντρικό ζήτημα δημόσιας τάξης, και μάλιστα με μια παράλογη θεαματική διάσταση, όπως αυτό που συμβαίνει καθημερινά στην ασοεε. Η τελευταία αυτή παράμετρος αποκόπτει βίαια κάθε δυνατότητα ανάδειξης των κοινωνικών διαστάσεων του ζητήματος, τα περιθώρια των δράσεων μας συρρικνώνονται τόσο δραστικά, αναδεικνύοντας τις αδυναμίες, αλλά και ταυτόχρονα τις ευθύνες μας. Γι' αυτό, η στόχευση της ενδοπανεπιστημιακής σήψης και των εκεί αντιθέσεων είναι ο μπούσουλας που μπορεί μας βγάλει από κάθε προσωρινό αδιέξοδο. Η συνειδητοποίηση των ημερών που ζούμε και των συνεπειών που βιώνουμε καθημερινά δεν είναι η αρχή, αλλά το σύνορο της σύγκρουσης και των δυνατοτήτων αγώνα.

kai terata shmeia mesa stis sxoles

έντυπο που (θα) κυκλοφορεί στην **ασοεε** από την συλλογικότητα **edu.Overdose**

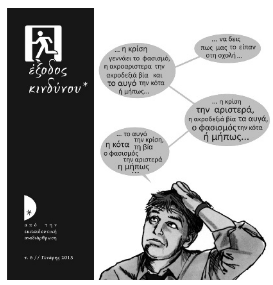
ενάντια στην πλήξη και την βλακεία που μαστίζουν το εργοστάσιο της εκπαίδευσης.

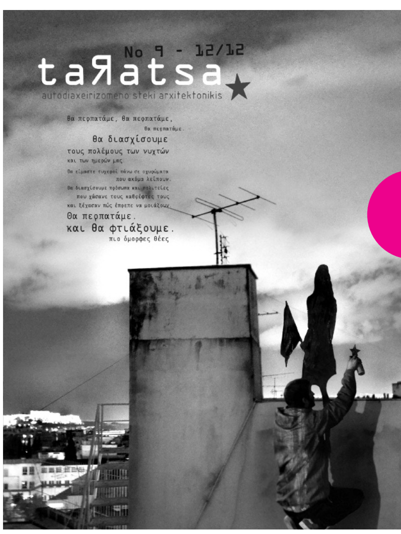
θέλει να διεκδικήσει το χρόνο ανάμεσα στις στεγνές ώρες παρακολούθησης στα έδρανα

των αμφιθεάτρων, στα διαλλείματα των βαρετών εργαστηρίων, στο άραγμα στο προαύλιο και στους διαδρόμους

με ζητήματα που μπορούν και πρέπει να συζητάμε μεταξύ μας...

Το Γενάρη κυκλοφόρησε το 6ο τεύχος του εντύπου "έξοδος κινδύνου".
Το έντυπο γράφεται, τυπώνεται και μοιράζεται από τα **Συμβούλια για την Αποασυλοποίηση της Σκέψης** σχεδόν κάθε δυο μήνες.
Τα Συμβούλια είναι μια συνέλευση υποκειμένων που είτε βρίσκονται ακόμα είτε έχουν περάσει από τα γρανάζια της εκπαίδευσης και στόχο έχουν την ανίχνευση της παρακμής της και την όξυνση της επίκαιρης κριτικής που απαιτούν οι καιροί μας.
Δεν έχουν καμία σχέση με κόμματα, καθηγητές και ινστιτούτα και ούτε θα θέλανε να είχαν.
Το έντυπο αυτό και όχι μόνο, μπορείτε να το βρείτε στο τραπεζάκι της **παντείου**, στον πεζόδρομο απέναντι από το αμφιθέατρο Σάκη Καράγιωργα, κάθε Τρίτη 12:00 με 14:30.

η ταράτσα είναι άτακτη έκδοση του **στεκιού αρχιτεκτονικής.**
το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι **αρχιτεκτονικής** είναι ένας χώρος που τελεί εδώ και καιρό υπό κατάληψη.
πέρα από τα ντουβάρια το στέκι είναι μία σχέση που συνεχίζεται εδώ και χρόνια,
και αποτελεί ένα μικρό αλλά πολύτιμο δυναμικό άρνησης.
κάθε δευτέρα 14-16 στο στέκι λειτουργεί δανειστική βιβλιοθήκη
και καφενείο
και κάθε πέμπτη 14-16 βγαίνει το τραπεζάκι του στεκιού με τα έντυπα στην αυλή.

... Αυτοί είμαστε. Εμείς και οι χιλιάδες διαδηλωτές, αγωνιστές, καταληψίες, απεργοί, μαχητές των δρόμων.

Είμαστε οι άστεγοι και οι ανέστιοι, οι πανκ και οι αλήτες, και οι ξενύχτηδες οι εργάτες, οι χορτοφάγοι και οι φεμινίστριες, οι πένητες και οι αδικημένοι, τα θύματα του ρατσισμού και οι εκδικητές του άδικου...

από κείμενο της Κατάληψης Villa Amalias
24.12.2012

